

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Sister

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 798

CHICAGO MARY.

20 Cent

Zich tot Mike richtend vroeg zij: „Waar wacht je nu nog op?”

NIEUWE SERIE

CHICAGO MARY

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

EEN GEWICHTIGE BIJEENKOMST.

De Amerikaansche dranksmokkelaars zijn er aan gewend, en houden er dan ook rekening mede, dat hun pad niet over rozen gaat, en dat zij met vele en sterke vijanden te kampen hebben. Zij beklagen zich hier zelden over, want dat ligt niet in den aard van den Amerikaan, en zeker niet van den Amerikaanschen Bootlegger, maar strijden tegen deze vijandige elementen zoo goed zij kunnen, met list en met geweld, met de repeteerpistool en met het verraderlijke dolkmes.

Zij weten nu eenmaal dat zij op een vulkaan dansen, en dat hun beroep, verboden bij de Wet, hen blootstelt aan het gevaar, op een donkeren nacht een half dozijn kogels uit een automatisch politiepistool in hun lichaam te krijgen.

Maar wat er nu dezer dagen was geschied — dat was hun toch wel wat al te erg! Geheel New York was er vol van, dat een omvangrijke smokkelzaak totaal mislukt was door toedoen van een enkelen geheimzinnigen bemoeial, misschien geholpen door een of twee vrienden, die de zaak niet alleen in het honderd had gestuurd, maar met een groote buit verdwenen was, terwijl een paar van de gevaarlijkste smokkelaars in het stof hadden moeten bijten en nog anderen voor lange jaren naar de gevangenis werden gezonden.

De Amerikaansche Pers staat er voor bekend, dat zij een groote liefde heeft voor sensatie. Zelfs de beste bladen ontkomen daaraan niet. Men zal zich dus kunnen voorstellen,

wat er van de zuivere waarheid terecht kwam, toen een paar honderd New Yorksche bladen zich op het geval wierpen, het uitplozen, en er hun commentaren op leverden. Er waren er zeker geen drie, die de zaak van het zelfde standpunt beschouwden, en de arme waarheid geraakte deerlijk in de verdrukking.

Dat deed er nu wel niet toe voor de lezers, want die vroegen in de eerste plaats naar opwinding, naar spanning, en pas in de alleraalste, naar de werkelijke toedracht der feiten, en dus hadden de slachtoffers, de bedrogen smokkelaars, die wel bij de zaak betrokken waren geweest, maar den dans gelukkig ontsprongen waren, heel weinig houvast aan die krantenverslagen, en moesten zich dus maar een eigen meening vormen, die uiteraard alleen maar op vermoedens kon zijn gegrond.

Dit zal voldoende zijn om te kunnen begrijpen, dat de stemming onder de heeren bootleggers allesbehalve rooskleurig was in die dagen. Wanneer men hier bij voegt, dat de verkiezing van Hoover destijds nog verre van zeker was — en de smokkelaars wenschten zijn verkiezing uit alle macht... omdat hij een fel tegenstander van de opheffing van het drankverbod was, en dus het voortbestaan van hun misdadig beroep mogelijk maakte — dan zal het iedereen wel duidelijk worden dat er zelfs een zekere paniek in de kringen der smokkelaars heerschte, van hoog tot laag, van de kleine beginnelingen, die

per maand een paar onnoozele fleschjes slechte whisky smokkelden, tot aan de hooge heeren, die pas tevreden waren als zij om de veertien dagen een heele scheepslading werkelijk drinkbare alcohol aan den man hadden kunnen brengen.

Bij de smokkelzaak in kwestie had de politie een drietal rijke New Yorkers in arrest genomen — en ook gehouden, wat zeker wel iets heel bijzonders mocht worden genoemd. Hun schuld was trouwens onloochenbaar, en zelfs de beste advocaat, geruggesteund door een kolossaal honorarium, zou niet in staat zijn geweest hen vrij te pleiten. Om te beginnen nu deden hunne vrienden het onmogelijke, te ontdekken, wie het geheimzinnige personage was geweest, wiens optreden tot deze noodlottige onderbreking van het rijke weelderig leventje van hunne nabestaanden had geleid. Zij slaagden hierin niet, eenvoudig omdat zij niet beschikten over de middelen die tot die ontdekking noodig waren. Maar dat wisten zij natuurlijk niet, evenmin trouwens als de mindere goden, die weliswaar niet over veel geld, maar daarentegen over heel wat hersens, sluwheid, moed en brutaliteit beschikten.

Onder dit slag van lieden moeten wij stellig de vier mannen en de twee vrouwen rangschikken, die op den laten middag van een prachtige lentedag verzameld waren in een kleine achterkamer van „de Russische Herberg”, een nog niet lang geleden geopende, door een Rus gedreven restauratie in de 37ste straat, niet ver van de Vijfde Avenue. Wij haasten ons, hieraan toe te voegen, — dit ter geruststelling van alle toeristen, die naar New York trekken, en dit werkelijk aardige restaurant zouden willen bezoeken, — dat de eigenaar een volmaakt onschuldig man is, en zich nooit aan dranksmokkel heeft bezondigd. Wel had hij een klein vertrek, bestemd als vergaderzaaltje, oorspronkelijk alleen voor zijn landgenooten, maar dat later ook diende als punt van samenkomst voor anderen. En men kon het den braven Rus dan ook moeilijk euvel duiden, dat in dat elegante vertrekje wel eens dingen werden verhandeld, die het daglicht niet konden velen.

De vier heeren en de twee dames waren met de grootste elegance gekleed, wat niet belette dat zij een voor een tot de gevaarlijkste dranksmokkelaars van de stad, en misschien zelfs wel van den staat New York behoorden! Hun leeftijd liep uiteen van twee en twintig, tot ruim zestig jaar. De twee en twintigjarige was een mooi, donkerharig meisje, maar wier oogen helaas reeds door hun zonderling

flikkerenden blik verrieden, dat zij zich te buiten ging aan het gebruik van de noodlottige cocaine. Op dit oogenblik stond zij in een hoekje druk te fluisteren met de tweede vrouw, die misschien twintig jaar ouder was, en reeds haar toevlucht had moeten nemen tot een overdadig gebruik van gelaatsverf, zwartsel voor de wenkbrauwen en oogharen, en karmijn voor de wangen. De jongste vrouw heette Anne McPherson, de tweede Olivia Adami. De namen geven reeds aan dat de eerste van Iersche, de tweede van Italiaansche afkomst was. Inderdaad woonde Olivia nog geen twee jaren geleden in een scheefstaand huis in de havenwijk van Napels, en haar Engelsch was dan ook nog afschuwelijk. Men fluisterde dat zij half en half noodgedwongen haar vaderland had moeten verlaten, als gevolg van een zekere steekpartij, die aan een medeminnares het leven had gekost. Nu, naar zulke gewelddaden zag Olivia Adami er dan ook wel uit met haar groote, nachtzwarte, somber fonkelende oogen en haar van nature bleek, smal gelaat.

Een van de heeren, een jongmensch van een jaar of vijfentwintig, met een tamelijk onnoozel gezicht, en groote blauwe oogen, zat een weinig afzonderlijk, scheen in diep nadenken verzonken, en keek nu en dan op zijn horloge, hetgeen kon beteekenen dat hij zich verveelde en graag weg wilde, maar ook dat hij iemand verwachtte die te laat kwam. Deze jongeman heette Philip Thorndyke en was de neef van een zekere Josuah Hickory, een smokkelaar uit Chicago, die als zeer rijk te boek stond en die juist bij de opzienbarende zaak van eenige dagen geleden, ten nauwste betrokken was geweest. Hij behoorde tot de gelukkigen, die op het uiterste nippertje hun huid hadden weten te redden. De oom in kwestie, een kleine, magere man, met een gezicht als van een ouden havik, sprak op gedempten, maar nijldigen toon met de twee overige heeren, keurig, zelfs een beetje fatterig gekleed, Pete Ranuzzi ook een Italiaan en „Andy”, de Roemeen. Deze schenen eerbiedig vestigend met en knikten allen nu en dan bete luisteren, het fraai gekapte hoofd.

En boven dit onderdrukt gefluister klonk nu eensklaps wat luider de driftige stem van Olivia die uitriep:

— En als hij niet komt, dan zal ik het opknappen! Ik kan niet langer leven met de gedachte, dat er hier in New York een man verscholen zit, die op ons loert, die onze vijand is, die ons een groot bedrag ontstolen heeft, en die zeker op de eerste de beste gelegenheid

zit te wachten, om weer van voren af aan te beginnen. Die man moet sterven!

— Je moet niet zoo hard praten, Olivia, zei Thorndyke met zijn lijzige stem. Ik ben het volkomen met je eens, maar de kellners in de gang behoeven het niet te hooren. Ik houd niet van café's voor zulke besprekingen. Wat zegt u ervan, Oom?

Het kleine mannetje met het haviksgezicht, wendde zich met een fellen blik in zijn oogen van Pete en Andy af, en zei met onderdrukte woede:

— Ik zeg dat we den kerel al hadden kunnen hebben, als jij niet zulk een buitensporig groote ezels was! Jij hebt in die zaak een rol gespeeld, die....

— Die u mij heeft laten spelen! voltooide Thorndyke, zonder zich in het minst beledigd te toonen. Als ik er niet geschikt voor was, had u een ander moeten nemen. Trouwens — als men u bedwelmt, dan heeft u ook niet veel in te brengen! Kon ik soms vooruit weten dat de man, met wien ik in aanraking kwam het op mij voorzien had?

Hickory bromde iets onverstaanbaars, haalde minachtend de schouders op, maar gaf geen bepaald antwoord.

Maar Olivia zei nogmaals:

— Als Chicago Mary er niet binnen vijf minuten is — dan neem ik de zaak zelf op me.

— Hier ben ik al, liefje! zei een melodieuze, vroolijke stem.

De gangdeur was zoeven onhoorbaar geopend, en nu stond er een jonge vrouw in het vertrek, die zelfs Anne McPherson in schoon-nog verre overtrof. Zij was rijzig en slank zonder mager te zijn, met een ovaal, schoon geteekend gelaat, waarin twee zeer groote hemelsblauwe oogen smachtend in het rond keken, overschaduwed door lange wimpers. Zij was met de grootste smaak gekleed, zonder het minste spoor van opzichtigheid, en men kon zich dit mooie schepseltje denken achter het stuurrad van een kostbare, glanzende Rolls Royce gezeten, of wel op den rug van een edelen volbloed.

Dat was Chicago Mary, een van de allergevaarlijkste en koelbloedigste dranksmokkelaarsters die er ooit binnen de grenzen van de Vereenigde Staten hebben geleefd, te gevaarlijker door haar Madonna-achtig uiterlijk, haar perzikroode wangen, haar onschuldig dwepende oogen, en de beschaafde wijze waarop zij wist op te treden, wanneer dit van haar verlangd werd. Slechts zeer weinigen kenden haar waren aard, haar tweede persoonlijkheid — en hadden daaraan uiterst onaangename herinneringen.

Op dit oogenblik was Chicago Mary een en al liefalligheid, toen ze de mannen vroolijk toeknikte en Olivia aansprak met de woorden:

— Jij wilde dus zelf dat zaakje opknappen, Olivia? Lieve schat, het schijnt nog altijd als vroeger te zijn: je wilt onderdeelen voor je rekening nemen, die heelemaal niet binnen je sfeer vallen. Hier moet een man verleid worden en....

— En daar ben ik zeker niet meer toe in staat? vroeg Olivia, en dadelijk begonnen haar zwarte oogen te bliksemen.

— Lieve hemel, dat zeg ik immers niet! antwoordde Chicago Mary met haar liefste lachje. De zaak is echter dat we niets mogen wagen, en dat onze man misschien heelemaal geen liefhebber van wijn is!

— Wat moet dat nu beteekenen? Wat bedoel je daarmee, vroeg Olivia, een oogenblik uit het veld geslagen.

— Wel, een wijnproever geeft meestal de voorkeur aan de oudere jaargangen! zei Mary onschuldig, met een zilveren lachje en dadelijk wendde zij zich tot de mannen, zonder verder acht te slaan op de schuimbekkende Italiaansche.

Terwijl ze haar fijne handschoenen uittrok, begon Mary weer:

— Zoo jongens, daar ben ik! Het spijt me als ik een kwartier over mijn tijd ben, maar ik had onderweg van de stadsgrens hierheen een klein ongeluk met mijn auto. Die wordt op het oogenblik gerepareerd. Ik heb een taxi genomen en daar ben ik nu.

— Zoo, dan kunnen we tenminste spijkers met koppen slaan! begon Hickory onmiddellijk en hij liet zijn smalle, kleine lichaam in een groote leunstoel neervallen, zoodat er bijna niets meer van hem te zien kwam. Je kent natuurlijk de zaak en uiteenzettingen kan ik me besparen.

— Dat is te zeggen — viel Mary hem kalm in de rede, dat ik de bladen heb gelezen, totdat het mij vóór de oogen begon te schemeren. Die maken me niet veel wijzer. Wat is er nu eigenlijk gebeurd?

— In het kort dit! begon het kleine mannetje, ongeduldig zich heen en weer werpend in de reusachtige stoel. Dorothy Edwards, Schulze, Tickle, Cockeril, ik en nog eenige anderen, waren van plan de zaken grootscheeps aan te pakken, en hadden een soort vennootschap gesticht om schepen uit te rusten met dubbele bodems voor het aanbrengen van het goedje. In afwachting dat die klaar zouden zijn, zetten we een aardig zaakje op touw. Zooals gebruikelijk is brachten we samen de koopsom bijeen, om de jongens die

met de vaten kwamen direct te kunnen betalen. De dikke Dorothy zou die koopsom beheeren. Je weet dat we haar moesten ontzien. Ze had er Cockeril ook al tegen onzen zin ingewerkt. En op denzelfden dag waarop we de smokkelwaar in ontvangst zouden nemen, komt ze met een kerel thuis, die haar zeker had weten in te palmen met zijn mooi gezicht en Cockeril had verdrongen — hij laat haar een sigaret rooken, die zwaarlijvige malloot weet binnen vijf minuten van geen toeten of blazen meer, en de onbekende held gaat er met de koopsom van door, die zij in een ijzeren kistje in haar secretaire bewaarde.

— Maar ik meen toch te hebben gelezen

— Ik weet waar je op doelt. Maar geen van de bladen vertelt nauwkeurig hoe het precies gegaan is. Ik heb het uit den mond van Tickle zelf! Je moet dan weten dat Cockeril, woedend omdat hij was terzijde gesteld, onze dikke Dorothy was nagegaan. Hij snapte den onbekende bij de secretaire, en als hij het nu maar wat snugger had aangelegd, behoeften we nu niet zooveel moeite meer te doen. Maar hij was niet vlug genoeg en de ander sloeg hem neer. Toen kwamen Tickle en Schulze op hun beurt aanzetten, en nog had alles misschien goed kunnen gaan, als die vervloekte bemoeial geen vrienden had gehad, die roet in het eten kwamen gooien en zoowel Tickle als Schulze te pakken namen. Nu, die gaat nu voor een paar jaren de doos in — de politie zocht hem allang. En die kerel kon er met de koopsom van door gaan. En we weten niet wie hij is, en als jij het te weten komt, dan ben je nog knapper dan waarvoor ik je altijd heb aangezien.

Mary had met de grootste aandacht toegeluisterd, en nu waren haar mooie blauwe oogen half dichtgeknepen, hetgeen aan haar schoon gelaat plotseling een geheel andere, een loerende uitdrukking gaf.

Zoo bleef zij geruimen tijd zitten met de kin in de hand gesteund, en eensklaps opende zij haar oogen weer zoo wijd mogelijk en liet haar helder, vroolijk lachje hooren :

— Die zaak staat me aan! We moeten dien man terugvinden, Oom Hickory! Wat zeg jij er van, kleintje?

De vraag was gericht tot den jeugdigen Thorndyke, die met zijn lijzige stem zei :

— Ik zeg heelemaal niets meer! Je weet overigens, dat ik je aanbid, Mary!

— Jawel, dat weet ik, en het raakt me geen zier! Dus jij hebt geen meening over de zaak?

— Vroeger had ik er een — maar nu jij meedoet kan ik die wel opzouten, meende de jongeman.

— En daar doe je wijs aan! Laat het maar aan mij over — we krijgen hem wel te pakken. In de eerste plaats moet ik weten — hoe ziet hij er uit?

Hickory kwam woedend uit zijn stoel over-eind schieten en brieschte :

— Kom je hier om ons voor den gek te houden? Denk je dat wij jou uit Chicago hier laten komen, denk je dat we hier als een troep gekken bijeen zouden zitten, als we wisten hoe hij er uitzag? We zijn geen kinderen! De een beschrijft hem als een kerel van zes voet, de ander zegt dat hij niet boven de middelmaat is. A. zegt dat hij grijsgroene oogen heeft, en B. noemt ze staalgrijs! No. 1 versiert hem met een krommen neus, en No. 2 zweert dat hij een kleine, rechte neus heeft. Zoekt u het maar uit, lieve jongedame!

En uitgeput door die lange tirade liet hij zich weer in zijn stoel terugvallen.

Mary was blijkbaar niet gewend op dezen toon te worden toegesproken. Zij richtte zich hoog op, en keek op het kleine mannetje neer met een paar oogen, die geenszins meer geleken op die van een onschuldig, lief-tal-lig meisje.

En ze zei ijskoud :

— Je spreekt niet tegen je dienstbode, Hickory! Je kunt mij de dingen wel verklaren zonder zulk een toon aan te slaan! Ben je er boos om, als ik zeg, dat jullie dan blijkbaar een troep ezels zijt? Jij, Thorndyke — jij hebt hem toch gezien?

— Dat heb ik — en als je op mijn beschrijving gesteld bent, dan volgt ze hier: een man van een jaar of vijf en vijftig, met dik, grijs haar, kleine oogjes, naar alle waarschijnlijkheid grijs, een beetje gebogen in zijn rug, verlakte molières, een lorgnet in schildpad rand, een

— Houd maar op! viel Mary hem toornig in de rede. Ik geloof dat ik hier in een gekkenhuis ben te land gekomen. Wil je mij wijsmaken, dat een gebogen man van vijf en vijftig jaar in staat is om zulke dingen te doen? Gekheid — natuurlijk was hij vermomd!

— Dat geloof ik ook, zeide Thorndyke doodkalm.

Mary liet een kort lachje hooren, kletste kwaad met haar uitgetrokken handschoen in de palm van haar linkerhand en zei toen minachtend :

Nu, dat kan goed worden! Hoeveel inwoners heeft New York tegenwoordig? Ik geloof zoowat vijf millioen! Dan meen ik wel aan te mogen nemen dat ik me de moeite van die reis van Chicago hierheen, beter had

kunnen besparen. Wat verwachten jullie eigenlijk van me.

— Dat je hem uitvindt — de rest knappen wij zelf wel op! zeide Andy de Roemeen grimmig.

Mary gaf geen antwoord. Ze was op haar beurt gaan zitten en dacht ingespannen na. Toen hief ze met een ruk het blonde hoofd op, nog voor iemand het zwijgen had durven verbreken en zei :

— Ik geloof dat ik het heb gevonden! We hebben te doen met een man, die ons den oorlog verklaard heeft, dat is duidelijk! Dat wil dus zeggen, dat hij het bij dezen eenen keer niet zal laten. Nu — dan hebben we niets anders te doen, dan nogmaals een dergelijk zaakje op touw te zetten, maar met zooveel bombarie, met zooveel geroer van de groote trom, dat hij het te weten moet komen. Hij zal er zich natuurlijk weer mee willen bemoeien — wel, laat hem zijn gang gaan, dat zal dan meteen voor de laatste maal

zijn geweest!

Er kwam een boosaardig licht in haar blauwe oogen, toen Chicago Mary dit zeide, haar gelaat was bleeker geworden, en zag er afschrikwekkend uit.

De zwarte oogjes van Hickory waren beginnen te glinsteren, hij sloeg verheugd met zijn gesloten vuisten op de stoelleuning, en zei toen met gedempte stem :

— Ik wist het wel! Ik wist het wel! Je bent nog altijd de knapste van ons allemaal! Zoo moet het gedaan worden! We moeten een strooppot klaar zetten, en de vlieg zal op den rand gaan zitten.

— Juist! Dan een goede, harde mep met de vlakke hand — riep Anne, die naderbij was gekomen.

En het vliegje is platgeslagen! vulde Chicago Mary den zin aan, en haar helder zilveren lachje klonk weer opgewekt en vroolijk.

De DUBEC No. 4 in roode verpakking bestaan reeds 40 jaar.

De DUBEC No. 3 zijn zonder mondstuk en ook met goud.

HOOFDSTUK II.

U.S.O. 40931.

Omstreeks een half uur te voren liep, of liever slenterde een man, die blijkbaar met zijn tijd geen weg wist, met de handen in de zakken langs de Vijfde Avenue, toen hij ongeveer ter hoogte van de 23ste straat haastig het hoofd omwendde, bij het hooren van een geluid, dat vrij veel gelek op het afgaan van een stuk vuurwerk.

Het bleek echter allen maar een band van een auto te zijn, die zich begaf. Het was een zeer fraaie, groote reiswagen, door een dame bestuurd. Zij scheen echter voor een kort oogenblik haar bezinning kwijt te raken, of tenminste haar stuur, want de auto, die gelukkig niet veel vaart had op dat oogenblik, hotste tegen een telefoonzuil aan, daar neergeplaatst ten behoeve van politie en brandweer, en kwam aldus tot staan, met een gebroken koplamp, en een eenigszins verbogen vooras.

De slenteraar zag toe, hoe de jonge en zeer schoone bestuurster uitstapte, een gebaartje van wanhoop maakte, iets zeide tot den agent die kwam toelopen, en vervolgens maatregelen trof, om haar auto voorzichtig een garage in de drie en twintigste straat te doen binnenrijden.

De toeschouwer keek naar het nummer van den wagen. Het luidde: U.S.O. 40931. Toen wendde hij zijn blik nog eens naar de dame, die het zoo ongelukkig getroffen had, maar die er zonder een schrammetje scheen te zijn afgekomen, en nu blijkbaar wachtte op een taxi, staande aan den rand van het trottoir.

De man wilde zeker graag een paar stuivers verdienen, want hij kwam gediensig aanloopen, tikte aan zijn versleten pet, en vroeg onderdanig, met een sterk Duitsch accent:

— Taxi voor u van de standplaats halen, dame? Het is druk — u vindt zeker niet veel leeg, die op dit oogenblik voorbijrijden.

De automobiliste knikte slechts en de man draafde weg naar de standplaats die op een honderd meters afstand was gelegen, maar het scheen eenigen tijd te duren voor er een wagen kwam, en de schoone vrouw scheen al wat ongeduldig te worden want er verliepen wel bijna vijf minuten, voor de man eindelijk een taxi wist te veroveren, op de treeplank sprong en mee terugreed.

Hij nam met een onderdanig tikje aan zijn smerig hoofddekseel zijn fooi in ontvangst,

opende het portier, en sloot het weer achter de dame, die nauwelijks notitie van hem had genomen.

Hij wachtte tot de taxi den eerstvolgenden hoek was omgeslagen, liet toen een kort, schel gefluit hooren, een auto kwam aanrazen, die hem opnam, even de vaart verminderend, en de chauffeur scheen aan een enkel woord genoeg te hebben en begon dadelijk de taxi te volgen.

Zooals gezegd — het spitsuur was aangebroken, en het was lang niet gemakkelijk steeds die taxi in het oog te houden, die nu eens snel voortschoot, dan weer werd opgehouden door een verkeersagent. De rit duurde echter slechts kort, nauwelijks tien minuten, en toen stond de taxi stil voor het den lezer reeds bekende Russische Restaurant. Op een afstand van ongeveer vijftig metr zwenkte de groote auto die haar gevolgd had, vlug de vorige dwarsstraat in, bleef op den hoek staan, en de man die er in was gesprongen kwam weer te voorschijn.

Het moest tenminste dezelfde wel zijn, want hij was de eenige, die zich binnen in den wagen had bevonden. Maar hij zag er thans geheel anders uit, hij was in behoorlijke kleederen gestoken, de pet was vervangen door een deukhoed, de slordige lange, vuilgele haren hadden plaats gemaakt voor een keurig kapsel van glanzend zwart haar.

Kortom, hetscheen een heel ander wezen te zijn die nu uit de auto sprong, haastig en op fluisterenden toon een paar woorden tot den chauffeur sprak, en toen de 34ste straat volgde, en juist bijtijds het restaurant bereikte, om te kunnen zien, hoe de jonge vrouw daar binnen ging, na den taxi-chauffeur te hebben betaald en afgedankt.

De heer, zorgdragend dat hij niet al te veel in het oog liep, slenterde een paar malen langs het restaurant, als iemand die op een vriend wacht, stond toen een oogenblik stil om na te denken, ging tenslotte naar binnen, en liep regelrecht op den eigenaar toe, een klein gemoedelijk mannetje. De bezoeker moest wel uitnemend Russisch spreken, want hij begon dadelijk op zachten toon met Mijnheer Kalinof te onderhouden.

En een van de haastige kellers, die juist voorbijging en wiens wiegje zeker ook aan de boorden van de Newa had gestaan, had, wanneer hij goed zou hebben toegeluisterd,

zijn patroon op verschrikten toon kunnen hooren zeggen.

— Is u daar zeker van ?

— O ja, volkomen zeker ! antwoordde de bezoeker rustig.

— Maar — daar wil ik niets van weten ! Mijn restaurant staat te goeder naam bekend. Ik schenk hier niets dan thee, koffie, limonade en andere, volkomen onschadelijke dranken. Ik zal dadelijk de politie waarschuwen.

— Dat is niet meer noodig — want u heeft een politieman voor u ! zeide de heer van de auto glimlachend. Ik weet dat men u niets voor de voeten kan werpen, mijnheer Kalinof — maak u dus niet ongerust ! Ik zou echter zeer gaarne te weten komen, wat die lieden daar uitrichtten. Wilt ge mij daartoe in staat stellen ?

— Niets liever ! antwoordde de Rus, zenuwachtig met zijn horlogeketting spelend. Zij zijn in de particuliere conversatiezaal. Een klein, mager mannetje heeft die voor vandaag afgehuurd. Ik wist niet dat ik er verkeerd aanded. Ik . . .

— Nogmaals, mijn waarde heer, maak u toch niet bezorgd, herhaalde de bezoeker. Gij gaat geheel vrij uit. Hier is mijn aanstelling als detective. Wilt gij zoo goed zijn, mij persoonlijk eens naar dat vertrek te brengen ?

— Wilt gij er binnen gaan ? vroeg Kalinof ontdaan.

— Liever niet ! Dat zou gevaar kunnen opleveren. Ik wil alleen maar trachten iets van hun plannetjes te weten te komen. Er is een vrouw bij hen, die ik onmiddellijk herkend heb als Chicago-Mary. Haar portret heeft heeft verleden jaar in de meeste bladen gestaan. Weliswaar heeft zij haar prachtig blond geverfd, maar voor mij heeft zij zich toch niet kunnen veranderen, dat ik haar niet zou herkennen. En waar Chicago-Mary is — daar broeit wat ! Kunt gij aan mijn verzoek voldoen ?

Inplaats van te antwoorden greep de kleine Rus den heer, die zich aan hem had voorgesteld als detective, bij de arm, en voerde hem zwijgend de breede trap op naar de eerste verdieping. Een paar kellners die hen passeerden, sloegen nauwelijks acht op hen.

Zoodra zij het breede portaal bereikt hadden, fluisterde mijnheer Kalinof :

— Dit is de gang — het is de derde deur aan uw rechterhand !

— En de tweede ?

— Een kleine souperzaal !

— Is er een tusschenmuur ?

— Ja, en een dikke ! Ik begrijp wat gij wilt — maar daar doorheen zult gij niets kunnen

vernemen !

— Waar zijn de schoorsteenen ?

De kleine zwarte oogen van den Rus begonnen te schitteren, want hij begreep aanstonds wat de ander bedoelde.

— Prachtig ! Een goed idee ! De schoorsteenen grenzen juist aan elkander ! Gij hebt misschien gezien dat ik hier met gas stook. Ik heb de schoorsteenen echter onveranderd gelaten. De tusschenmuur is daar zeker niet zoo dik en in ieder geval kunt gij . . .

Maar de detective scheen gehaast te zijn, want hij viel den Rus een weinig ongeduldig in de rede :

— Als de schoorsteenen aan elkander grenzen, dan is het zoo goed alsof ik in de kamer was. Laat gij de gaskachels staan, des zomers ?

— Ze zijn juist gisteren weggenomen.

— Mooier kan het niet ! Ik dank u, ik zal het nu wel alleen vinden. Is de deur open ?

— Neen gesloten, maar ik heb den sleutel bij mij.

De kleine man stapte al op de deur toe, maar de detective was hem voor, nam hem den sleutel af en fluisterde zachtjes :

— Dat zal ik maar liever zelf doen. Zij zouden zeer waarschijnlijk het krassen van den sleutel in het slot hooren. Ge kunt nu werkelijk wel heengaan, mijnheer Kalinof — ik zal u dadelijk het resultaat van mijn bevinding mededeelen, dat belooft ik u. En vooral geen woord tegen het personeel ! Laat alles maar aan mij over.

Kalinof knikte nog eens, en sloop toen weer naar de trap op zijn teenen loopend. Het was eigenlijk een heel grappig gezicht, maar de bezoeker scheen daar heel weinig gevoelig voor te zijn, want zijn gelaat stond strak, toen hij den sleutel waarvan hij den baard eerst met een punt van zijn zakdoek had omwikkeld geruischloos in het slot stak en hem daarin omdraaide.

Hij trad een volkomen leeg vertrek binnen, dat er kaal en ongezellig uitzag op dit oogeblik, sloot de deur, en stond een kort oogeblik stil, met een vreemden glimlach om den krachtig gevormden mond.

Zonder dat ook maar het minste gerucht zijn tegenwoordigheid verried, sloop hij naar den schoorsteen, keek om zich heen, nam het dikke tafelkleed van de middentafel, legde het over den ijzeren haardplaat, die was blijven liggen, ging er op staan en kon nu, het hoofd achterover nijgend, door een rookgang naar boven zien.

En hij kon niet alleen zien, maar ook hooren, al was het dan niet zeer duidelijk. Ja, zelfs heele gedeelten van het gesprek ont-

gingen hem, maar twee stemmen spraken luide en driftig genoeg, om het voor den luisteraar duidelijk te maken, wat, of liever wie het onderwerp van het gesprek was.

Tien minuten waren voldoende. Toen scheen de luisteraar ruimschoots te zijn ingelicht. Hij trad weer in de kamer, legde het tafelkleed op zijn plaats, sloop over het dikke tapijt naar de deur, stond een oogenblik daarna in de gang, liep haastig de trap af en het kantoortje binnen van mijnheer Kalinof, die hem levendig en zeer nieuwsgierig tegemoet trad, en zei zachtjes :

— Het is zooals ik dacht — smokkelaars ! Maar te arresteren valt er nu eenmaal niet, want het zal u wel bekend zijn, waarde heer, dat wij van de politie, bij zulke zaken alleen maar handelend kunnen optreden, als wij de schelmen op heeterdaad betrappen, of als wij overtuigende bewijzen hebben van mededaderschap. Ik zal u dus moeten verzoeken, die lieden kalmpjes te laten gaan — en ik voeg er slechts aan toe, dat zij loon naar werken zullen krijgen. En ik dank u nogmaals voor uw kostelijke hulp.

Hij had den Rus de hand toegestoken en stond reeds op het punt om heen te gaan toen hij zich bedacht en nogmaals terugkeerde om zachtjes te zeggen :

— Daar valt mij nog iets in ! Doe of zeg vooral niets waardoor de achterdocht van die schelmen zou kunnen worden opgewekt. Zij zouden dan misschien niet meer terugkeeren, en dat zou zeer jammer zijn.

— Jammer ? herhaalde de Rus, met een pijnlijk lachje. Ik zou het uitstekend vinden. Ik kan zulke klanten missen als kiespijn. Zij brengen mijn zaak slechts in discredit.

— Gij zult toch geen schandaal veroorzaken door hen ruw de deur te weigeren. Dat zou juist de aandacht op uw zaak vestigen. Ik zou u dus integendeel willen verzoeken hen kalmpjes hun gang te laten gaan. Het is voor de politie van groot gewicht, als zij weet waar zij die lieden kan vinden. Zijn ze wel eens meer hier geweest ?

— Dat is te zeggen, — op dat kleine, magere mannetje na, en die blonde dame, die heelemaal alleen is gekomen. De anderen zijn hier drie of vier malen geweest.

— Mooi zoo, dat is voldoende. Ik dank u, en ik reken op uw hulp, wees er zeker van, dat de goede Amerikaansche burger uw bijstand zal weten te waardeeren.

En met deze tirade ging de detective heen en liet den armen mijnheer Kalinof achter in een zeer onaangenaam humeur.

Hij liep met vlugge schreden de 34ste

straat weer af, in de richting van East River. Op den hoek van Gabriels Park stond een auto op hem te wachten. Het was dezelfde die hem zooeven had opgenomen.

Achter het stuurwiel zat een nog jonge chauffeur, de klep van zijn pet diep in de oogen getrokken.

Hij overtuigde zich door een snellen blik dat hij met den man alleen was en zei fluis-terend :

— Het is zooals ik dacht, Brand. Ik vergiste mij niet — het was wel degelijk Chicago Mary en ik prijs het toeval, of de Voorzienigheid, die ons juist tegenwoordig deed zijn bij dat kleine ongeluk, dat zij met haar auto had. Zoo heel toevallig is het trouwens niet dat wij rondzwierven in de buurt van het Russische Restaurant ! Die goede Rus wist er niets van, maar ik vermoedde reeds lang, dat de schelmen elkander daar rendez-vous plachten te geven.

— Zij is daar dus binnengegaan, Edward ? vroeg de jonge chauffeur heel zacht, en blijkbaar niet weinig ongerust.

— Ja — en zij bracht daar een bezoek aan niemand anders dan aan onzen ouden vriend Hickory, diens waarden neef Thorndyke en nog een paar andere leden van het edele gilde der smokkelaars. En weet je wie het onderwerp was van hun besprekingen ?

Brand hief snel het hoofd op, om Raffles onderzoekend aan te zien en er lag onrust in zijn stem toen hij zachtjes zei :

— Dat is niet zoo moeilijk te raden — zij zullen het wel over John Raffles gehad hebben.

— Gelukkig is dat niet heelemaal juist ! Wel hadden zij het over den „gevaarlijken bemoeial” die hun laatste plannetje zoo deerlijk had laten mislukken, en er met de verkoopsom vandoor was gegaan ! Zie je — daarvoor nu is juist de mooie Mary uit Chicago ontboden. Die moet de rol vervullen van Circe, mij in haar boeien klinken en vervolgens overleveren aan haar lastgevers !

Charles Brand zat een oogenblik in zorgelijk gepeins over het stuurwiel van de auto heen-gebogen, en toen hief hij eensklaps het hoofd weer op en zeide levendig :

— Onze vliegmaschine bevindt zich toch nog altijd veilig in de schuur van je vriend, den boer, ten Noorden van New York ?

— Dat hoop ik tenminste.

— Nu, dan stel ik voor nu aanstonds Henderson te gaan oppikken, regelrecht naar de vliegmaschine te rijden en naar Londen terug te vliegen.

— Vanwaar die plotselinge haast ? vroeg Raffles verwonderd.

— Een zonderlinge vraag. Natuurlijk omdat je leven gevaar loopt!

— Ik kan niet inzien dat het dat zal doen. Geloof je werkelijk dat ik een der roerendste tooneeltjes uit „Romeo en Julia” met die blonde fee wil opvoeren?

— Ik weet wel beter! Maar toch zullen ze je vinden, en als ze je eenmaal hebben...

Maar Raffles haalde de schouders op en zeide met een gul lachje:

— Spaar je de moeite, Brand! Een week geleden zijn we louter voor ons genoeg met onze vliegmaschine te Croydon opgestegen, en tien uren later zijn we bij New York geland. Het toeval bracht ons toen in aanraking met de dames en heeren smokkelaars...

— Je zoudt ook kunnen zeggen — de Satan!

— Zooals je verkiest! In ieder geval ik beleefde er een zeer spannend avontuur mede, en nu zou je mij willen voorstellen het vervolg van dit spannende feuilleton ongelezen te laten? Ik denk er niet aan Brand! Het volkomen drankverbod is, althans op de wijze zooals het hier wordt toegepast, een wapen gebleken, dat zich nu tegen de afschaffers zelve keert — maar dat mag niet beletten, dat ik degenen die met moord en doodslag de verboden waar willen invoeren, als mijn vijanden beschouw. Het is niet te zeggen welk een moreele ellende dat drankverbod

al gesticht heeft — al was het ook nog zoo goed bedoeld! Jonge menschen uit de beste families die er zeker nooit aan zou hebben gedacht een druppel zelfs van de beste Hollandsche genever te proeven, beschouwen het nu als een soort van sport met een flacon van het gemeenste, schadelijkste bocht in hun achterzak te loopen. Ik noem nu maar dit eene voorbeeld. En ik zwijg van het ongehooflijke bederf in de kringen der smokkelaars zelve, die met de revolver, het mes, ja zelfs met de mitrailleur te werk gaan, en voor geen moorden terugdeinzen. Naar Londen terugkeeren? Midden in het tooneelstuk? Zet het uit je hoofd, Brand — daar komt niets van!

Brand zuchtte slechts. Hij maakte geen tegenwerpingen meer. Hij begreep wel dat dit toch niet zou baten. En zoo liet hij zich dan door Raffles verhalen wat er zoeven geschied was.

Toen hij was uitgesproken, zeide hij, met een vroolijk lachje nu:

— Die goede Mary! Wat zal ze haar best gaan doen! Een smokkelzaak — uitsluitend ter eere van Raffles en om hem in de val te lokken. Nu, hij zal zich laten lokken — maar niet in de val! En nu zullen wij eens gaan zien, Brand heel voorzichtig hoe het staat met de U.S.O. 40931.

DUBEC.

Geen ander merk telt zooveel trouwe Roekers.

HOOFDSTUK III.

„LUIE MICHEL”.

Er waren omstreeks vijf dagen verlopen, sedert het voorval, zooeven beschreven, toen Andy, de Roemeen, die vroeg in den luwen lenteavond zomaar wat door Claremont-Park flaneerde, zich onverhoeds op den schouder voelde tikken.

Nu behoorde Janescu — zoo luidde de naam van den Roemeen — niet tot de lieden die zich ten allen tijde op den schouder kunnen laten tikken, zonder daarvan te schrikken.

Zijn eerste beweging was dan ook een bliksemsnelle uitval naar zijn revolverzak, want hij had het in de snel vallende duisternis al gezien en zei lachend :

— Laat dat maar zitten, Andy ! Maat, je zult nog eens tegen de lamp loopen met die verdachte beweging ! Weet je niet dat het dragen van wapenen verboden is ?

Janescu wendde zich om, met eenigen tegenzin en zag zich geplaatst tegenover een jongeman, bijna zes voet lang, keurig in de kleeren en met een olijkleurig gelaat, en glimmend, zwart haar. Hij zag er een beetje overdreven chique uit, met een scherpe vouw in de kreukellooze pantalon, glimmende lak-schoenen, lichtgrijze slobkousen daarover, een leverkleurige overjas, en een deukhoed van lichtgrijs fluweel. Daarbij droeg hij kanariegele, splinternieuwe handschoenen, met zwarte zijde bestikt.

In zijn das stak een groote, zwarte parel. Andy was een man van een zekere ervaring en hij kende deze chique, de wat bonte elegance van een man die geld genoeg heeft om dure kleederen te koopen en die ook wel weet te dragen, maar die volkomen de ware smaak van den gentleman mist, noodig om tot een aantrekkelijke combinatie van kleuren en snit te geraken.

De hoed kleurde niet bij de jas — en dat men lichte slobkousen droeg bij lakschoenen dat was toch zeker een ongehoord vergrijp tegen den goeden smaak.

Hij keek nog eens naar den opzichtigen gouden zegelring, het gouden sigarettenpijpje, de zakdoek die te ver uit de pochet hing, de horlogeketting die te massief en te glinsterend was, en toen meende hij zijnen man wel te hebben geschoten.

— Met wien heb ik het genoeg en waarom klopt u mij op den schouder ? vroeg hij, tamelijk koeltjes.

— Dat is waar — ik kan moeilijk verlangen,

dat iedereen me hier al kent ! zeide de ander, met een slepende stem, en een sterk buitenlandsch accent. Maar ik ken jou heel goed, Andy ! Ik mag je toch wel met jij en jou aanspreken ? Ik heb je portret in de krant zien staan — je bent vice-president van de jockey club, nietwaar ?

— Dat ben ik — maar

— Ik ben „Lazy Mike,” uit Philadelphia. Nooit van gehoord ? Nog geen twee uur geleden aangekomen. En ik zoek naar dikke Dorothy, en als die er niet is, naar Hickory ! Tenminste — als die al niet naar Chicago is teruggekeerd.

Oogenblikkelijk veranderde het stuursche wantrouwende gezicht van den Roemeen. Natuurlijk had hij van „Lazy Mike,” van „Lui Michel” gehoord ! En welke dranksmokkelaar zou dat niet ! Mike immers was onder de jongens bekend als een van de slimste, ondernemendste bootleggers van den geheelen Staat, misschien wel van geheel Amerika ! Onder zijn trage bewegingen, die hem zijn bijnaam hadden gegeven, onder zijn voorgewende onverschilligheid en laksheid, verborg hij een ontembare energie, die voor geen enkel middel terugdeinsde ter bereiking van zijn doel. Men zeide van hem — bewezen had de politie nooit gekund — dat hij met eigen hand achtereenvolgens aan een lastigen concurrent, aan eenen medeminnaar en aan een douanebeambte het levenslicht had uitgeblazen en te Philadelphia sidderden zijn helpers voor hem.

Janescu keek schuw om zich heen om te zien of zij niet werden bespionneerd, greep toen vertrouwelijk den arm van Mike en zeide fluisterend :

— Had dat maar dadelijk gezegd ! Natuurlijk kennen we je. Veel van je gehoord ! Ga maar mee — dan zal ik je dadelijk bij Hickory brengen. Je hebt toch paperassen. De oude is drommels wantrouwend geworden.

— Daar heb ik van gehoord ! Hij schijnt erg slecht in zijn humeur te zijn, dezer dagen ! Nu, daar kan ik misschien wel verandering in aanbrengen. Ik heb een plannetje waarin stapels groene ruggetjes aanzitten. Hij zal er vinger en duim naar aflikken. Dat is hier een leelijke geschiedenis geweest met de politie. Verkeerd aangelegd Andy — totaal verkeerd aangelegd ! Hoe kom je hier zoo rond te loopen ?

Andy kreeg een kleur als een schooljongen die op appelenstelen wordt betrappt, hetgeen een zeer vreemd gezicht was voor een drank-smokkelaar en Mike in lachen deed uitbarsten.

— Een afspraakje, wil ik wedden!

— De zaak is... begon de Roemeen te hakkelen.

De volgende seconde bracht de verklaring al. Uit een zijpad kwam haastig een jonge vrouw aanstappen en zoodra zij haar gelaat bij het licht van de reeds ontstoken lantaarn zag, riep Mike opgewekt:

— Maar wat deksel — als dat niet onze kleine Anne is! Jullie wedijveren in publiciteit. Haar portret heb ik ook al in de bladen gezien — al was het dan niet als vice-president van een club. Stel me maareens gauw aan haar voor! Mag ik je feliciteeren?

— Maak geen grapjes! fluisterde de Roemeen haastig en blijkbaar zeer verlegen. Ik ben juist bezig om het af te maken, ze verveelt me! En dat wil ze maar niet merken! Het is louter toeval dat ze hier is — ik wachtte volstrekt niet op haar!

Hij kon nu niet verder gaan, want Anne was al te dichtbij en keek hem zelfs al wantrouwend en met boos fonkelende oogen aan.

Ze scheen niet eens veel acht te slaan op den knappen vreemdeling, die dadelijk aan haar werd voorgesteld, maar vroeg op scherpen toon, zich tot Andy keerend:

— Wat doe jij hier?

Wel — ik wandel! antwoordde de Roemeen lakoniek. Is dat soms verboden?

— Maar hoe kom je in Claremont Park? Dat is wel een uur rijden van je huis! Is het soms omdat Chicago Mary Meeden-avenue woont?

De Roemeen haalde blijkbaar verveeld de schouders op en zeide toen koeltjes:

— Ik weet niet waar je op doelt. Ik weet alleen maar dat ik toch zeker wel mag loopen waar ik verkies! Ik zou wel kunnen vragen wat jij hier uitvoert?

— Ik moet hier zijn — ik had een boodschap voor haar van den baas! antwoordde Anne kortaf.

— Maar dan moesten wij er maar gezamenlijk heengaan, stelde Mike opgewekt voor. Ik zou heel graag met Mary in kennis komen. Ik heb veel van haar gehoord — dat is me eerst een meid!

Maar Anne nam hem van het hoofd tot de voeten op en zeide uit de hoogte:

— Ik weet niet wie U bent, Mijnheer, maar u moet al heel wat zijn, om u zoo maar bij mijn vriendin te introduceeren!

— Als je niet dadelijk zoo'n groote mond

had opgezet, Anne, had ik hem allang aan je kunnen voorstellen! hoonde Andy. Dit is Lazy Mike, uit Philadelphia.

De naam had op Anne de uitwerking van een schot! Onmiddellijk veranderde haar gezicht, zij greep de hand van den nieuwen vriend, en putte zich uit in verontschuldigen:

— Natuurlijk heb ik van u gehoord! U is een van de knapste koppen daarginds! We hebben gesmuld van dat verhaal van een jaar geleden — dat prachtige zaakje bij Long-Island! Ik was toen nog maar pas in de beweging. Nu, Mary zal er toch zeker niets op tegen hebben dat ik een man als u meeneem. Ik zal maar Mike zeggen, vindt je dat goed?

— Ik had het je juist willen voorstellen, kindjelijf! zeide Mike, met een gulle lach; je valt erg in mijn smaak. Wij worden bepaald goede vrienden. Maar laten we dan wat voortmaken, want ik moet nog vanavond Hickory, of althans dikke Dorrit spreken.

— Dan zul je moeten voortmaken, want de baas is van plan morgen alweer naar Chicago terug te gaan!

— Toch niet voorgoed? vroeg Mike verschrikt.

— Voor minstens veertien dagen! Hij zegt dat zijn zaken hem daar roepen, en dat er hier voorloopig toch niets aan de hand is.

Lazy Mike keek beurtelings de vrouw en den man met zijn zonderling glanzende oogen aan en zei toen langzaam, met zijn slepende stem:

— Dat is gek! Ik dacht juist dat er hier heel belangrijke dingen te doen waren. Daar had ik ten minste van gehoord! Ik ga hem dadelijk opzoeken — hij moet hier blijven! Mary zal ik dan later wel zien! Kun jij me soms dadelijk bij hem brengen, Andy?

De Roemeen scheen een oogenblik te aarzelen. Mike keek hem opmerkzaam aan. Andy scheen nu een zwaren strijd te voeren tusschen zijn verlangen om Chicago Mary te zien en zijn plicht om zulk een beroemden bezoeker, die groote plannen scheen te hebben, onmiddellijk naar Hickory te brengen, die nog altijd als de chef van de nieuwe smokkelonderneming werd beschouwd.

Lazy Mike scheen te begrijpen wat er in hem omging, want hij klopte hem weer op den schouder en zei lachend:

— Als je iets prettigers te doen hebt, zeg het dan maar! Vertel me dan alleen maar hoe ik het vlugst en het gemakkelijkst den baas vind. Het is zeker al een jaar of vijf geleden sedert ik hier geweest ben, en ik ben den weg een beetje vergeten.

Aldus gerustgesteld, en blij dat hij van de zaak af was, zei Andy haastig :

— Hij is op het oogenblik bepaald nog in zijn hotel, waar hij altijd dineert. Je hebt niets anders te doen dan naar de halte van Elevated te loopen bij Claremont Park. Dan laat je je brengen tot aan het kruispunt van de 149ste straat. Vlak daarbij heeft hij zijn hotel, op den hoek van die straat en Courtland Avenue. Het is geen vier minuten gaans van de halte, en je bent er binnen een kwartier.

— Zelfs een blinde ezel zou nu niet kunnen verdwalen! meende Lazy Mike, vroolijk lachend. Geef me je adres Andy, want ik hoop je morgen te komen opzoeken. En doe vast mijn groeten aan Chicago Mary. Jullie zullen mijn komst zegenen — want ik heb een schitterend plannetje voor de jongens uit New York. Ik heb jullie daar bij noodig — juist zooals jullie mij noodig hebben! Er is een fortuin te verdienen, laat je dat genoeg zijn.

De oogen van den Roemeen schitterden toen hij zeide :

— Ik zal morgenochtend tot één uur voor je thuis blijven. Hier heb je mijn adres. Ik doe in elk geval mee, denk er om! Na die jongste teleurstelling heb ik heel wat in te halen!

— Tot morgen dan! Anne, het was me een waar feest!

— Tot ziens!

De nieuweling drukte Andy en Anne de hand, sloeg toen de aangewezen dwarsstraat in en bereikte spoedig een station van den viaductspoorweg.

Hij beklom de ijzeren trap naar boven en behoefde nauwelijks vijf minuten te wachten, alvorens er een elektrische tram uit het noorden kwam aansnorren.

Hij stapte in, en een kwartier later zette het voertuig hem weer af op den hoek van de 149ste straat.

Het was nu volkomen duister geworden, maar Mike had toch heel weinig moeite het aangeduide hotel te vinden, en dadelijk stapte hij de helverlichte vestibule binnen en vroeg aan een knoopenjongen, die kwam toesnellen :

— Mijnheer Hickory op zijn kamer?

— In de eetzaal, mijnheer.

— Alleen?

— Met zijn neef! Zij zullen dadelijk opstaan, denk ik.

— Wacht dan even. Hier — breng dit briefje aan mijnheer Hickory. Een halve dollar voor jou.

Hij had snel een paar woorden op 'n stukje papier geschreven, deze in een enveloppe

gedaan en ze gesloten.

De piccolo vloog er mee heen, om bijna onmiddellijk weer terug te keeren.

En de korte inhoud van het briefje moest wel een grooten indruk op hem hebben gemaakt, want de jongen verzocht hem dadelijk hem te willen volgen naar de logeerkamer van mijnheer Hickory.

Nog geen volle minuut later stond Mike tegenover een der slimste en brutaalste smokkelaars van geheel Amerika. En er lag een zekere bewondering in zijn oogen, toen hij het kleine mannetje krachtig de hand schudde, die hem met een enkelen blik van top tot teen mat, en dadelijk scheen te begripen dat hij hier zijn man gevonden had.

Wat Thorndyke betreft, die was rustig blijven zitten, en schildte een fijne peer met een zilveren mesje, alsof hem de geheele zaak niets aanging.

Hickory voerde zijn gast dadelijk naar een hoekje van het vertrek, zonder zelfs de moeite te nemen hem aan zijn neef voor te stellen en begon onmiddellijk :

— Je papieren? Je hebt toch zeker aanbevelingen.

— Zonder die zou ik hier geen voet gezet hebben! zeide Mike lachend. Ik weet wel wat er hier omgaat en wie men hier vreest!

— Dan weet je nog meer dan wij, hernam Hickory droogjes, want wij weten wel dat wij een vijand hebben, maar wie hij is — daar hebben wij geen flauw vermoeden van!

Mike trok zijn wenkbrauwen hoog op, mompelde iets voor zich heen, haalde de schouders op en zeide toen, met iets als medelijden in zijn stem :

— Maar mijn waarde Hickory — dat verbaast me werkelijk! Komaan — er bestaat toch maar een man ter wereld, die dit werkje zou aandurven! Moet ik je werkelijk den naam nog noemen waaronder onze jongens en de politie van bijna alle hoofdsteden hem hebben leeren kennen? Kennen — en vreezen?

Hickory werd krijtwit, deinsde een stap achteruit en hakkelde :

— Je bedoelt toch niet.... je wilt toch niet zeggen....

— John Raffles — en niemand anders, daar durf ik mijn hoofd onder verwedden! zeide Mike, en toen klemde hij de tanden dicht opeen en er verscheen een kwaadaardige uitdrukking in zijn oogen.

— Nu zul je me niet willen gelooven, begon Hickory met moeite sprekend, maar dat heb ik ook al gedacht, en ik mag wel zeggen dat ik de eenige ben geweest — want ik zelf beschouwde zooiets als onmogelijk. Het staat

immers vast, dat de politie te Londen hem twee dagen voor die ellendige kwestie hier begon, gezien en zelfs bijna bij de kladden gehad heeft!

Mike haalde minachtend de schouders op en hernam :

— Alsof dat voor hem iets te beteekenen had! Alsof zoiets binnen vijf jaren voor Jan en alleman nog iets te beduiden zal hebben! Zijn er dan geen vliegmachines?

Hickory gaf niet dadelijk antwoord. Hij had zijn magere, dorre vingers tot vuisten gebald en staarde woest voor zich uit. Toen zei hij, met moeite zoekend naar zijn woorden:

— Als jouw vermoeden juist is, Lazy Mike, en daarvan begin ik nu overtuigd te raken — dan moet er meer dan ooit hard gewerkt worden, dan moeten onze middelen nog krasser worden — want een man als Raffles kan niet levend in dezelfde stad, ja, niet in hetzelfde land wonen als wij! En nu eerst je papieren — men moet tegenwoordig voorzichtig zijn!

— Misschien had men dat een beetje eerder moeten bedenken, hernam Mike met een spotlachje. Als ik hier een beetje vroeger was geweest, dan — enfin, het is nu achter den rug en het dient tot niets, naar de schuldigen te zoeken!

Dit laatste zei hij met een schuin oogje in de richting van Thorndyke, die aan zijn peer bezig was, in de grootste gemoedsrust ter wereld, en daarop haalde hij uit een zorgvuldig verborgen portefeuille een tweetal brieven, die hij zwijgend aan Hickory toestak. Deze las ze met groote aandacht door, snorde tevreden, gaf een brief terug, behield den andere, die aan hem gericht was, en afkomstig van een bekend smokkelaarschef in Philadelphia, en stak dien in zijn zak.

— Het is in orde, zei hij kortaf. En nu moeten we dadelijk maar eens praten.

— Ik verlang niets liever. Zijn er soms al maatregelen genomen? Bestaat er een soort van plan om hem weer op te sporen?

— Ja, dat bestaat en ik zal het je in korte

woorden mededeelen. We zijn voornemens, een nieuwe zaak op touw te zetten en daaraan zooveel ruchtbaarheid te geven dat wel de politie er buiten kan blijven, maar dat een man als die slimme duivel er achter moet komen.

— Toch geen voorgewende smokkelzaak?

— Ben je dol? Dat zou bij zoo'n schranderen kerel immers niets uithalen! Het moet wel degelijk een echte zaak zijn, en ik heb dan ook al iets op het oog!

— Prachtig. Je hebt er zeker niets op tegen dat ik meedoe?

— Dan zou ik wel gek zijn! We hebben van je gehoord, en we weten wat je waard bent!

— En ik geloof wel dat ik jullie van dienst kan zijn. Zie je, in Philadelphia werd de grond me een beetje te warm onder de voeten, voor het oogenblik, en toen ik hoorde van jullie tegenslagen hier, nam ik me voor, eens te zien, wat ik nog waard ben, als er een sterke tegenstander moet worden bestreden! Wat is het plan? Vertel het me maar in weinig woorden.

— Dat zal ik je zeggen. Over vier dagen verwachten we een flinke schuit met echte waar, uit Engeland en Hamburg, die zal blijven wachten buiten de drie-mijlsgrens, ergens bij New Foundland. Dat moet nog nader worden bepaald.

— Maar die schuit is toch al onderweg? Wil je den kapitein dan radiografisch zijn instructies geven?

— Je hebt het geraden. Wij nemen dan de lading in een kleinere luxe motorboot over, en brengen die langs East River en door Hellgate voorloopig naar Millrocks — je kent dat kleine eilandje wel, recht tegenover de Zes en negentigste Straat gelegen. Liggen de smerissen daar op de loer, dan kiezen we Wards Island uit, dat veel grooter is. We hebben daar ook een mannetje, die een prachtige bewaarplaats heeft, een uitgezocht entrepot! Ga er vanmiddag maar eens met dien lummel daar heen die daar als een klein kind op een dot nog maar altijd op zijn peer zit te zuigen dan zal hij je de zaak laten zien. Je hebt toch wel lust, Philip?

— Als ik maar rijden kan! antwoordde de edele neef van den leider, zijn mond afvegend.

— We zullen een draagstoel voor je klaar houden, met donzen kussens, en een peluwte.

— Dat is nu alles wel heel mooi, merkte Mike nadenkend op, maar ik begrijp niet al te goed hoe Raffles dat nu moet ontdekken.

— Hij zal het ontdekken — als hij tenminste geen slaapkop is! hernam Hickory schouderophalend. Heusch, het zal hem niet verborgen blijven. Ik weet zeker dat hij voortdurend aan de havens loert om ons den voet dwars te zetten. En als hij er niet zelf is, dan stuurt hij er een van zijn helpers op af. Nu — wij hebben op verschillende punten mannetjes geplaatst, die hij heel goed van aanzien kent, en die zullen daar den heelen

dag druk in de weer zijn, met motorbootjes werken, in en uit varen, een eind de zee op, elkaar teekens geven, aanleggen bij het eiland, o, het zijn heel goede acteurs, daar kun je staat op maken! We weten ook zeker dat hij een radio heeft, en we zullen wel zorgen dat hij een van onze boodschappen aan den kapitein opvangt.

„Dat klinkt al beter. Maar wat hij opvangt — dat kan de politie ook opvangen!

Hickory liet een minachtend geknor hooren en zei met een spotlach:

— Laat zij maar! Naderhand kunnen we die boodschappen immers herroepen? Maar dan zal het voor Raffles te laat zijn!

— Maar hoe stel je je dan eigenlijk voor, dat onze man zich kenbaar zal maken?

— Hij zal zich natuurlijk niet bij ons komen introduceeren, en zeggen: „Mijnheer Hickory, mag ik mij even voorstellen, ik ben John Raffles en ik zou wel met jullie willen meedoen!” Natuurlijk zal hij zich weer vermommen, maar we hebben een bliksems knappe meid om door die vermomming heen te zien.

— Chicago Mary?

— Precies! Komt er dus een vreemde bij ons, die zijn diensten aanbied, of wel zien we te dikwijls een en dezelfde man in de buurt, dan weten we al hoe laat het is. We laten hem nagaan — en mijn kop er af, als Mary binnen twee dagen niet alles weet wat er te weten valt!

— Dat laat zich hooren! riep Mike, wiens oogen begonnen te schitteren. Dan heb ik nog maar een opmerking, voor ik je voorloopig verlaat, Hickory. Daareven ontmoette ik bij toeval, juist toen ik van het station kwam, Andy de Roemeen. Wist je dat die smoorlijk verliefd is op Mary?

— Apekool! zeide Hickory minachtend.

— Jawel — zoo mag het heeten voor mannen van bij zestig — maar hij vat het anders op, en die kleine blonde Satan, Anna, doet het ook — al is het dan op een andere wijze. Houdt daar het oog op, want smokkelen en Cupido dienen — dat gaat nu eenmaal niet samen! We moeten ons hoofd helder houden!

Wilt U Uw vriend of U zelven een welkom geschenk geven, koopt dan een blikken doos Dubec van 50 of 100.

HOOFDSTUK IV.

AMOR'S PIJLEN.

Weer waren er drie dagen verlopen, sedert het gesprek tusschen Hickory en Lazy Mike en deze laatste had zich reeds geheel ingeburgerd, ondanks zijn trage manier van doen en was als het ware in den schoot der groote New Yorksche smokkelaarsfamilie opgenomen.

Drie dagen te voren had hij in gezelschap van den onverstoorbaren Thorndyke, een bezoek gebracht aan Wards Island, dat door middel van twee bruggen Hellgate-Bridge en Little Hellgate Bridge (die tevens spoorbruggen zijn) respectievelijk in verbinding staat met Long Island City en, over Randalls Island heen, met Bronx, een van de grootste wijken van New York en ook een van de drukst bevolkte.

Wards Island zelf is maar schaars bewoond en dient hoofdzakelijk als stapelplaats voor vrachtgoederen, die door treinen en booten worden aangebracht. Er zijn maar drie steigers, twee aan de Westkust, tegenover Manhattan, ongeveer ter hoogte van de 108ste straat, en een aan de Oostkust, ongeveer een mijl ten Noorden van de spoorwegbrug, die naar Long Island City voert.

Het eilandje is doorkruist met smalle wegen, waarvan er echter nog heel wat onvoltooid zijn en als het ware doodloopen in het gras, of bij de rotsachtige kust.

Mike had dit alles met groote aandacht bekeken, en alles goed in zijn hoofd geprent. Thorndyke zelf had hem op het eiland ook in kennis gebracht met den helper van wien Hickory gesproken had, een zekeren Hupfield, die een handel in oud roest dreef — maar dan op zijn Amerikaansch, want hij had op het erf voor zijn bureau, ondergebracht in een loods van plaatijzer, geweldige stukken liggen, zooals locomotief ketels, reusachtige schroeven van oceaanstoomers, en zelfs geweldige scheepsketels, groot genoeg om er een klein dorp in te laten huizen.

En het was juist in een van deze ketels, geheel rood van roest, dat de schrandere Heer Hupfield de gesmokkelde drank tijdelijk opsloeg!

En dat ging al op een buitengewoon ingenieus bedachte wijze!

De ketel was er namelijk een met een hellend grondvlak. En het was daarop dat de vaten en kisten, die werden aangebracht,

opgestapeld werden.

Dat alles zou natuurlijk dadelijk naar omlaag gegleden zijn, wanneer de eerste vaten niet werden tegengehouden door zware klampen, die echter konden worden weggetrokken, met behulp van een staaldraad, die bediend werden in de plaatijzeren loods.

Onmiddellijk begon dan het heele vrachtje te glijden, maar nu was het kunstige dat het niet in den ketel bleef, maar langs de helling afgleed door een breede tunnel die plotseling uitliep in een loodrechte put, die in verbinding stond met het water van East River!

Natuurlijk werd deze schrandere bedachte inrichting alleen maar ingeval van groote noodzakelijkheid en dreigend gevaar in werking gebracht, want sommige kisten kunnen nu eenmaal niet tegen een val van twintig meter hoogte in het water.

Dat alles bezichtigde Mike met het oog van een kenner, en herhaaldelijk knikte hij goedkeurend.

Dit was nu drie dagen geleden en in die dagen was er vrij wat voorgevallen, wat de moeite van het verhalen meer dan waard was.

Ten eerste hadden knappe spionnen wel haast de zekerheid, dat John Raffles ten tooneele was verschenen.

Een paar hunner hadden een rijzig man, die zich liefst wat achteraf scheen te houden, herhaaldelijk in de buurt van de steigers gezien, die op Manhattan tegenover Wards Island zijn gelegen, een weinig ten Zuiden van het Thomas Jefferson Park en nog dienzelfden dag waargenomen, dat die man hen op grooten afstand in een kleine snelle motorboot volgde, toen zij een zoogenaamde inspectietoetocht gingen doen.

Niet zoodra was dit bekend geworden, of Hickory stuurde het beste deel van zijn leger — Chicago Mary, op dien man af.

Een vollen dag bleef zij onder water, en niemand van de bende wist wat zij eigenlijk uitvoerde, maar in den avond van den tweeden dag, zeer laat, verscheen zij plotseling in het hotel van Hickory, die zijn vertrek wilde uitstellen tot de zaak met Raffles eens en voorgoed geregeld was en stapte haastig naar zijn kamer, waar zij den chef vond in gezelschap van diens neef, die al bijna sliep, en Lazy Mike, die druk met hem zat te praten.

Zij had nog geen woord kunnen zeggen, of achter haar ging de deur alweer open en

Andy de Roemeen trad binnen. Janescu zag zeer bleek, en zijn blikken hadden een duistere uitdrukking.

Dadelijk keerde Mary zich naar hem om, en zei toornig:

— Maar dat loopt nu toch de spuigaten uit! Wat beteekent dat, dat je mij naloopt als een hondje?

— Je weet wel wat het beteekent Mary! antwoordde Janescu heesch.

— Maar ik wil het niet weten! Ga asjeblieft heen, want je bent me lastig!

— Kom, Mary, laat hem maar blijven, zeide Mike sussend. Hij moet immers ook weten wat er omgaat.

— Ik heb jouw toestemming anders niet noodig! gromde Janescu tusschen de tanden terwijl hij den man uit Philadelphia een donkeren blik toewierp.

Mike haalde slechts de schouders op en wendde zich af. Mary liep dadelijk naar hem toe, vatte vleierend zijn arm en vroeg, haar mooie, blauwe oogen diep in de zijne:

— Ontvang je me zoo koel, Mike? Je zult aanstonds wel anders tegen me zijn! Ik heb prachtig nieuws — hij loopt in de fuik! Ik heb hem ontdekt, hoor! Ik twijfel niet. Hij moet het zijn!

Hickory beet van opwinding zijn zware sigaar doormidden, die hij was had opgestoken en legde een trillende hand op haar arm.

— Weet je het zeker, dat hij het is?

— Zoo zeker als iemand op deze wereld maar van iets zijn kan! Groot, breedgeschouderd en toch slank, met grijze oogen, sterke kaken — hij lijkt wel een beetje op Mike hier, behalve dat hij wat kleiner is. En ik had hem dadelijk beet hoor! Hij kronkelde als een wurm aan mijn voeten! Wie is toch de dwaas die het sprookje heeft rondgestrooid, dat Raffles niet ontvankelijk is voor vrouwenschoon?

— Dus — hij papte aan? vroeg Mike lachend.

— Nu — niet direct, dat beken ik — maar toen ik een uurtje met hem gesproken had, toen kon ik hem aan het touwtje laten dansen als een kermisaapje. Hij zat op en gaf pootjes, ha, ha!

— Waar vond je hem? vroeg Hickory.

— In een kleine kroeg bij steiger 122. Hij zat maar naar buiten te turen, net als een poes bij het muizengat en volgde met zijn oogen wat twee van de jongens deden, die net stonden te smoezen met Ranuzzi! Dien kent hij natuurlijk nog van de vorige gelegenheid.

— En Ranuzzi, wat zegt die? vroeg Mike

vol spanning.

— Die doet er een eed op, dat het dezelfde man is van een week geleden.

— Maar wat heb je nu afgesproken, vroeg Hickory die alleen aan het zakelijke deel dacht.

— Dat zal je meevallen! Twee uren heb ik zijn gezelschap verdragen — en toen kroop hij voor me in het stof. Toen smeekte hij, of hij mocht meedoen. En ik stemde natuurlijk dadelijk toe. O, hadden we hem maar vast op de schuit. Wat zou ik zelf graag de twintig pond lood aan zijn beenen binden, om hem daarmee over boord te smijten.

— Je bent ook niet met erg christelijke gevoelens bezielde, Mary! zeide Mike, zachtjes lachend.

— O, maar zoo ben ik niet tegenover alle mannen, hernam de vrouw, terwijl ze hem naderde, en hem aanzag met een blik, die Janescu de vuisten deed ballen.

Maar Mike zei eenvoudig:

— Dat is te hopen, kindlief. Gaf die man geen naam op?

— Hij zei dat hij Prendergast heette — Jerry Prendergast.

— Nu, dan moeten we alleen maar hopen dat je niet den verkeerde bij den kop had, en dat het geen stille klabak is geweest, zeide Mike met zijn trage, slepende stem.

Maar Mary haalde de schouders op, en zeide minachtend:

— Alsof ik dat niet dadelijk zou doorhebben

— Alles goed en wel, maar jij komt uit Chicago en jij kent hier de stillen niet, zeide Hickory hoofdschuddend. In ieder geval zullen we voorzichtig moeten zijn. Heb je iets bepaalds afgesproken?

— Hij zou morgenavond om tien uur meegaan met de boot!

— Dan is het zaak om goed uit onze doppen te kijken! meende Mike, die een sigaret opgestoken had. Ik zou hem van te voren nog wel eens zelf willen zien. Ik heb een buitengewonen neus voor zulke dingen! Vindt je dat goed Mary?

— Van jou vind ik alles goed, Mike! zeide ze vleierend. Een ander zou ik er de oogen voor uitkrabben. En nu heb ik er genoeg van, jongens, breng jij me naar huis Mike?

Dat scheen te veel te zijn voor Janescu. Hij sprong op als door een slang gebeten, en een gelaat dat vertrokken was en doodsbleek, en zei:

— Dat zal ik doen, Mary! Ik bezweer je, drijf mij niet tot het uiterste! Je weet hoe het met mij staat.

— Maar je begint me te vervelen, riep Mary toornig. Wie heeft me toch zoo'n lastig meubel op mijn dak gestuurd? Het wordt ondragelijk! Moet ik je nu nog eens zeggen dat ik niets om je geef en dat je gerust bij Anne kunt blijven, die al zoo dol op me is dat ze mij met plezier vergif zou kunnen geven?

— Mary, ik bezweer je —

— Laat het nu uit zijn! zeide Hickory barsch. Geen gezeur hier op mijn kamer. Wees toch verstandig, Andy! Als ze nu eenmaal niets om je geeft? Zooiets kun je niet dwingen. Maak jij nu maar dat je wegkomt, en wacht op mijn orders. Het is dus voor morgennacht. Dan gaan we het eerste vrachje halen. Op het alleruiterste oogenblik zal ik de Kapitein van de „Sperwer” een radiogram sturen op welke plek hij ons moet verwachten. En ik hoop dat we morgennacht twee vliegen in een klap zullen slaan.

Janescu was, ofschoon dit onmogelijk leek, nog bleeker geworden, en zijn gelaat was nu vreeselijk om te zien. De hartstocht had hem in korten tijd zoo sterk in haar greep gevat dat hij zich om niets meer bekommerde, dan om het bezit van die vrouw, die hem verwierp.

Hij liep haar voorbij, en ging vlak voor Mike staan. Zijn stem was bijna onherkenbaar en zijn zware onderlip trilde, zonder dat hij dit beletten kon, toen hij vroeg:

— Ben je van plan van haar af te zien, Mike?

— Maar mijn waarde Andy — wat een zonderlinge vraag! zeide Mike, met hoogopgetrokken wenkbrauwen. Ik ben volstrekt niet van plan onder andermans duiven te schieten.

— Je liegt! brulde de Roemeen. Je weet heel goed dat ze jou hebben wil!

— Is dat mijn schuld? vroeg Mike lijsig.

— Zeg me nu dadelijk dat je er een eind aan zult maken, of je hebt den langsten tijd geleefd.

Toen had Mary de onvoorzichtigheid zich met een beschermend gebaar voor Mike te plaatsen.

Dol van woede slingerde Janescu haar ter zijde, en bijna op hetzelfde oogenblik flikkerde het lemmet van een groot mes in zijn rechtervuist. Maar hij had het wapen nog niet kunnen opheffen om toe te stooten, of de „luie Mike” bewees afdoende, dat hij zich wel kon bewegen, en heel vlug ook, als het noodig was!

Sneller dan de gedachte schoot zijn gebalde linkervuist vooruit, en trof den Roemeen op de goede plek.

Janescu, met vreeselijke kracht tegen de kin getroffen, wankelde even en ging toen zijn lengte op den vloer meten, terwijl het mes hem ontviel.

Mary liet een kort lachje hooren, keek een oogenblik op den bewusteloozen man neer en richtte zich toen tot Mike, met iets als verbazing in haar mooie, onschuldige blauwe oogen, terwijl zij vroeg:

— Waar wacht je nu nog op?

— Op wachten? Waarop zou ik moeten wachten?

— Nu, om hem af te maken! antwoordde ze heel kalm. Hij is mij erg lastig.

Mike deed een stap op haar toe, ongelooft lag op zijn gebruid gelaat.

— Meen je — wil je daarmee zeggen, dat ik hem koelbloedig moet vermoorden?

— Waarom niet, hij heeft jou toch willen doodden?

— Terwijl hij machteloos op den grond ligt?

Mary gaf geen antwoord. Zij keek hem alleen maar aan. Er lag nu zooveel afkeer in zijn oogen, dat zij er van verbleekte. Zij kwam op hem toe, legde het blonde hoofd tegen zijn borst, greep zijn hand vast dien hij haar wilde onttrekken en vleide:

— Niet boos zijn! Als jij het niet wilt, dan wil ik het ook niet! Ik dacht — als er hier gevochten wordt, dan eindigt het altijd zoo. Maar als jij het niet wilt . . .

— Ik heb nog nooit een man gedood die zich niet kon verdedigen, zeide Mike ijskoud, terwijl hij zich van haar losmaakte. Hickory, het blijft nu zooals we hadden afgesproken, nietwaar? Ik zal zorgen tijdig aanwezig te zijn. Thorndyke, ik heb de eer je te groeten.

Hij knikte stijfjes tegen Mary en voor ze nog iets had kunnen zeggen of doen, had hij het vertrek al verlaten.

Zij keek een oogenblik onbewegelijk naar de deur met haar groote, wijdgeopende oogen, en nu begon ze met een zenuwachtig gebaar de handen te wringen en sprak voor zich heen, alsof ze niet wist dat er nog anderen in het vertrek waren:

— Hij haat me — o, die blik van hem! Dat heb ik nog nooit gezien in de oogen van een man! En ik heb hem lief — zoo krankzinnig lief — zou dit mijn straf zijn? Zou ik eindelijk gestraft worden in hetgeen voor mij nooit anders dan een spel is geweest? Maar het kan niet — ik wil dat hij van mij is — waarom niet? waarom zou hij mij niet kunnen liefhebben? Ik ben toch nog mooi — ik ben jong — mannen hebben elkander voor mij vermoord! Ik . . .

Zij begon te wankelen, tastte naar haar hoofd, en liet zich zwaar op een stoel neervallen.

Oom en neef wisselden een veelbeteekenden blik met elkander, maar zeiden niets.

Janescu kwam langzaam weer bij, richtte zich met moeite op, wierp een verdwaasden blik om zich heen, kreeg toen Mary in het oog, kroop op zijn knieën naar haar toe, en zei, het hoofd op haar schoot leggend:

— Vergeef het mij! Ik wist niet wat ik deed — ik was dol! Om Godswil, Mary, zie mij eens aan en zeg dat alles weer goed tusschen ons zal worden.

Hij had haar beide handen gegrepen, de kleine, blanke handen, die aan een onschuldig kind schenen toe te behooren, maar ze ont-rukte ze hem haastig, als met afschuw, zonder hem aan te zien.

Haar blik was strak op de deur gevestigd.

Nu stond ze op, schoof hem terzijde, als een waardeloos vod, en liep langzaam, met stijve passen op de deur toe.

Janescu poogde haar met een smeekend gebaar in den weg te treden, maar zij keek hem slechts even aan op een wijze, die hem sidderend en kreunend achteruit deed wankelen.

De tastende vingers van Mary gingen naar de deurknop, en toen zei ze nog eens:

— Zooals hij me aankeek! Zooals zijn oogen mij brandmerkten! Nooit heb ik mij zoo als een verworpen gevoeld! O, zijn oogen....

Daarop trok zij de deur langzaam open en ging heen, zonder nog een enkele maal achter zich te zien.

En zij moest allang beneden in de vestibule van het hotel zijn, alvorens de heer Thorndyke de kracht vond tot de wijsgeerige opmerking:

— Dat is nu allemaal de schuld van de liefde! Wee de ezels, die er mee behept zijn! Oom, heb je soms nog een scheutje cognac in de achterzak van je jas?

— Zoiets is in staat om ons heele plan in de war te sturen! bromde Hickory nijdig. Die vervloekte wijven! Ik wilde dat we het zonder hen konden stellen, maar dat gaat nu eenmaal niet! Wie had dat van onze Mary gedacht — in drie dagen smoorlijk verliefd op een man dien zij nog nooit van tevoren gezien had! En nu zeggen ze nog wel dat er op deze planeet geen plaats meer is voor dat jongetje met vleugeltjes en een

pijlenkoker!

En met een diepen zucht begon Mijnheer Hickory naar zijn cognac te zoeken.

Het leven werd wel zwaar en moeilijk!

In plaats van te helpen, bedierven de vrouwen de zaak!

Thorndyke had intusschen kans gezien zich van wat cognac meester te maken, en dronk nu langzaam en afgemeten, zonder zich blijkbaar ook maar het minste aan te trekken van wat er zoeven was voorgevallen. Hij was aan zulke dingen wel gewend. Meestal liepen ze af met een revolvershot of een messteek — nu eens niet, dan weer wel doodelijk. Hoogst zelden kreeg de politie er iets mede te maken, want de schelmen verrieden elkander in zulke dingen nooit. Soms deed een vrouw het, door wraakzucht aangehitst — maar daarna leefden zij zelf ook nooit lang meer.

Maar Thorndyke had toch iets nieuws gezien, dat hem ten zeerste verrast had voor zoover dat mogelijk was bij een man van zijn inborst.

Mary, de mooie Mary was verliefd! Niet op haar gewone wijze — maar heel erg! Ze had het dan maar duchtig te pakken, de arme meid! En het was zoo duidelijk als iets — die kerel uit Philadelphia, luie Mike, was de oorzaak! Janescu had geen kans hoe-genaamd, dat moest hij nu toch inzien. Ja, zoo ging het op de wereld! Zoeven waren zij nog de beste vrienden, en zie den Roemeen daar nu eens staan, met duistere blikken, een buil op zijn voorhoofd, waar dat met een meubelstuk in aanraking was gekomen, en blijkbaar beziel met alles behalve vriendelijke voornemens ten opzichte van den knappe Mike.

Die, op zijn beurt, scheen om Mary geen cent te geven, dat was maar al te duidelijk te zien geweest aan de manier, waarop hij haar had aangekeken.

En Thorndyke schudde mistroostig het keurig gekapte, onbeduidende hoofd. Wat een ellende werd er al niet veroorzaakt door de pijlen van het liefdegodje, terwijl men toch zulke prachtige zaken zou kunnen doen als men zich niet met zulke kinderachtigheden ophield.

En met een diepe zucht nam hij nog een slok van de uitstekende, pas een week geleden binnengesmokkelde cognac, en stak met een tweede zucht een versche sigaret op..

HOOFDSTUK V.

HELL-GATE, DES NACHTS OM TWEE UUR.

De volgende dag begon reeds donker. De zon wilde maar niet door de wolken breken, de wind bulderde langs de kade, en het water van de Hudson Rivier en van East River vertoonde schuimende kopjes.

Des middags kwam er een lichte mist opzetten, kortom het was voor smokkelaars uitgezocht weer, zooals men het niet beter kon wenschen.

Het kon omstreeks half acht zijn, en de duisternis was reeds gevallen, toen dicht bij de Zes en negentigste Straat, over de schier verlaten kade met haar talrijke steigers een vrouwelijke gedaante sloop, die bliksemsnel een donkere portiek binnensprong, toen de stap van een agent klonk, maar dadelijk weer te voorschijn kwam zoodra het geluid van zijn schreden was weggestorven, en toen vlug de kade overstak, om met lichte schreden de treden af te dalen van een steiger, die behoorde bij een groot bootenhuis, waar motorbooten van allerlei soort werden verhuurd en ook wel verkocht.

Het was Chicago-Mary, die daar nu beneden op het vochtige plankier stond, en heel zachtjes floot.

Dadelijk werd er een deur van het bootenhuis geopend, een hoofd kwam te voorschijn, twee oogen keken spiedend rond, en toen kwam Mike te voorschijn.

Heel zacht vroeg hij:

— Wie is daar? Ben jij het, Mary?

— Ik ben het, Mike! Kom eens hier! Nog dichter bij! Zeg me eerst — ben je nog boos op me?

— Ik ben in het geheel niet boos op je geweest! antwoordde Mike, maar Mary had heel scherpe ooren, vooral voor dergelijke zaken en zij hoorde in zijn stem weinig overtuiging.

Zij zuchtte en zei:

— Ik had niet gedacht, dat je zoo'n doetje was! Ik hield je voor een echte man! Zeg — geef je niets om me?

— Vindt je het wel het juiste oogenblik om over zulke dingen te praten, kindje? vroeg Mike, die blijkbaar een bepaald antwoord wilde vermijden.

De vrouw trachtte in zijn oogen te lezen bij het spaarzame licht van een verre lantaarn, maar dat was heel moeilijk, want hij had de klep van zijn pet diep over het hoofd getrokken.

Hij was geheel voor de moeilijke onderneming gekleed, in een oud pak, met rijlaarzen aan en over alles heen een stevige regenjas.

Met een snelle beweging greep de vrouw plotseling zijn hand, bracht haar mond dicht bij zijn oor, en fluisterde hartstochtelijk:

— Luister eens, Mike! Ik ben nooit gewoon geweest om mijn gevoelens te verbergen. Je mag van me denken wat je wilt, maar — ik wil het niet langer verzwijgen. Je moet toch al in mijn hart hebben gelezen, als je tenminste niet van steen bent! En bedenk het wel — ik laat niet met mij spelen!

— Ik denk er niet aan, dat te doen! antwoordde Mike koeltjes.

— Je begrijpt me heel goed, zeide de vrouw met vlammende oogen. Wat ik hebben wil — dat krijg ik meestal. Begrijp je de beteekenis van mijn woorden?

— Ja, die is tamelijk duidelijk, zeide Mike schouderophalend. Je zoudt er mij een genoeg mee doen, hier althans vannacht niet meer over te spreken. Er is werk aan den winkel! Maar laat ik je tenslotte dit nog even zeggen: Vrouwen die zich aanbieden zijn nooit bijzonder in mijn smaak gevallen! En nu geen woord meer — daar is de baas!

Inderdaad kwam Hickory op dat oogenblik uit het boothuis, in een oliejas gestoken en met een oude pet op, hetgeen hem niet mooier maakte, en hem op een vogelverschriker deed gelijken.

Hij kwam haastig op het paar toestappen en gromde met zachte stem:

— Vrijerijtjes? Er is wel wat anders te doen, voor den duivel! Stel die nonsens uit tot later, als ik je verzoeken mag. Hoe is het Mary, geloof je nog dat hij komt?

— Hij komt zeker! We hebben nog ruim een kwartier! antwoordde Mary schouderophalend.

— Heb je hem de plek nauwkeurig aangegeven?

— Heel nauwkeurig.

— Maar je hebt toch niet precies gezegd wat we voornemens waren? Want als het werkelijk onze man is, dan...

— Doe mij dan maar aanstonds een strop om en hang mij op! zeide Mary ruw. Denk je dat je met een gekkin te doen hebt, Hickory, die niet weet hoe ze zulke dingen moet in-

pikken? Wees maar niet bang dat ik mijn mond zal voorbij praten.

— Neem het mij niet kwalijk, maar ik vind dat deze zaak op tamelijk losse schroeven staat, zeide Mike langzaam. Waaruit moet het nu eigenlijk blijken, dat die man Raffles is?

— Het blijkt uit wel tien dingen.

De vrouw vergenoegde er zich mede, de schouders op te halen en zei toen kortaf:

— Ik weet wat ik weet! Alle beschrijvingen die we van Raffles hebben, slaan op hem! Zijn we allemaal compleet. Hickory?

— Janescu ontbreekt nog!

— O, als hij wil wegblijven, laat hem gerust zijn gang gaan, zei de vrouw onverschillig.

— Dat is misschien jouw standpunt, maar niet het mijne, zeide Hickory vinnig. Ik houd er niet van dat een van de jongens van zoo'n onderneming wegblijft tenzij de blauwen hem beethebben, of hij ergens met een gat in zijn hoofd in een ziekenhuis ligt. Je kunt tegenwoordig niet te voorzichtig zijn.

— Als hij den boel verraden heeft, dan leeft hij morgen niet meer! zeide een saai stem.

Het was Mijnheer Thorndyke, die uit de duisternis was opgedoemd. Bij het aantrekken van zijn sigaret zag men een kort oogenblikje in een rossen gloed zijn bleek gezicht, het blonde kneveltje, en zijn smettelooze, dubbele boord met het kokette strikje.

— Hij zal niet durven, zeide Mike verachtelijk.

— Hij is laf — maar als hij zich wil wreken, is hij tot alles in staat! hernam Mary.

— Je bedoelt dat hij de politie zou kunnen waarschuwen? vroeg Hickory, met een kort lachje. Dat zou hem weinig geven! Iedereen heeft toch zeker wel het recht, 's avonds de haven uit te varen. Zoolang wij het goedje niet aan boord hebben, kunnen ze ons immers niets maken! En wij zullen een oogje in het zeil houden, geloof dat maar!

— Niets belet ons ook, het plan te wijzigen! meende Anne McPherson, die op haar beurt te voorschijn was gekomen, en zwijgend, met gefronste wenkbrauwen een oogenblikje had toegelusterd, nu en dan een blik vol wrok werpend op de vrouw, in wie zij nog steeds een mededingster zag. Op het oog was zij volstrekt niet te onderscheiden van een man, want zij droeg een lange broek, een mannen-sporthemd, een gummi jas en een sportpet. Dat noemde zij haar uniform.

Maar Mike schudde het hoofd en zei:

— Er kan nu niets meer veranderd worden. De jongens wachten ons natuurlijk op het bepaalde punt, en we mogen hen niet mis

loopen.

— Waarom niet? zeide Hickory, die blijkbaar in een kwaad humeur was. Niets belet ons immers als er onraad aan den knikker is, het goedje op te slaan op Wards Island! Dat doen wij steeds als de lucht niet heelemaal zuiver is. En een knap kind, die het op die plek ontdekt! Hoe laat is het nu?

— We hebben nog tien minuten! antwoordde Thorndyke, die zijn gouden horloge geraadpleegd had. Ik wed om een flesch goede rum dat hij niet meer komt.

— Bedoel je Janescu?

— Neen, ik bedoel mijnheer Prendergast!

— Dan zit je er in voor je rum, want daar komt hij juist aan, zeide Mary zegevierend.

Iedereen keek zwijgend naar den man, die daar met vlugge stappen langs de kade kwam aanloopen, boven aan de trap even stil stond om rond te zien, en toen de houten trap af kwam.

Hij liep regelrecht op Mary toe, drukte haar handen, en richtte toen pas zijn oogen op de anderen.

Hij was een groot, welgebouwd man, van bijna zes voet lang met doordringende, grijze oogen. Aan de slapen eventjes grijzend haar en blijkbaar beschikkend over groote lichaamskracht en schrandereheid.

— Laat ik jullie voorstellen, jongens! zeide Mary opgewekt, en het leek onbegrijpelijk, dat deze vrouw, die den nieuweling zoo vriendschappelijk toeknikte, met moordgedachten kon omgaan, ja dat zij in staat was, dien man met eigen hand te doden!

Hickory had kalmpjes een lantaarn uit het bootenhuis gehaald en hield die ter hoogte van het gelaat van den nieuweling.

Hij beschouwde dat gelaat een oogenblikje aandachtig, bromde iets voor zich heen en zei toen, de lantaarn weer neerzettend:

— Het is mijn gewoonte niet, maat, helpers aan te nemen, die ik niet door en door heb leeren kennen! Als ik nu een uitzondering maak, dan is dat, omdat ik op Mary meen te kunnen vertrouwen. Die weet wel wat ze doet! Weet je wat we gaan doen?

— Nu, jullie gaan waarschijnlijk niet naar een bioscoop! zeide de vreemdeling lachend.

— Ik bedoel, ken je onze plannen in bijzonderheden?

— Neen, maar die zal ik wel leeren kennen! antwoordde Prendergast weer. Ik ben niet zoo erg nieuwsgierig uitgevallen. Als het zoover is — dan zal ik het wel merken. Ik ben een vriend van Mary, en daarom wil ik meedoen! Als je wilt kun je het mijn lust naar avonturen noemen.

Hickory beschouwde hem nog een oogenblikje aandachtig, en wilde toen iets tot Mike zeggen, maar die had Thorndyke terzijde genomen, en stond aan het einde van den grooten vlonder, zacht en druk met hem te spreken.

Het oude mannetje met het vogelgezicht schudde dus maar ontevreden het hoofd en bromde :

— Het is gek — maar de boel loopt niet zooals ik het wel zou wenschen ! Er wordt me hier te veel gepraat en te weinig gedaan. Hoe laat is het nu ? We moesten nu maar van wal steken. De zee is ruw, en we mogen Hupfield met zijn „Sperwer” niet langer laten wachten dan volstrekt noodzakelijk is !

— We hebben nog maar twee minuten, zeide Mary, en daar komt zoowaar Janescu nog aanzetten. Hij denkt zeker : beter laat dan nooit ! Nu — jij kon ook wel een vroolijker gezit zetten, Andy ! Het lijkt wel of je naar een begrafenis gaat, in plaats van een gezellig smokkelpartijtje. We waren al bijna zonder jou in zee gestoken ! En vooruit nu — laten we opschieten ! We zijn er nu toch allen ?

— Ja, Jim, George en Teddy zijn binnen. Die wachten op me. Ze kijken de schuit nog eens na, zei Hickory knorrig. Vooruit nu maar, er is lang genoeg gezanikt. En ik geloof dat ik reden heb om mezelf voor krankzinnig te verklaren, dat ik persoonlijk aan dit zaakje deel neem.

— Niemand belet je, om achter te blijven, Hickory, zeide Mike bedaard.

Het oude mannetje keek hem met zijn felle oogjes scherp aan, en zei toen met zijn kort, schor lachje :

— Ik ben er toch maar liever bij, Mike ! Ik waardeer je schrandereheid en je moed, maar die twee eigenschappen zou je wel eens een beetje al te zeer alleen tot je eigen voordeel kunnen aanwenden. De zaak is, dat jij de meeste onderdeelen al kent, en de winst wel eens alleen zou kunnen opstrijken.

Mike gaf geen antwoord, maar haalde zijn breede schouders op. En zwijgend na nog een laatste blik op de kade te hebben geworpen, die daar nu geheel verlaten lag, gingen allen het bootenhuis binnen, hetwelk zwakjes verlicht was door nog een kaarslantaarn.

Als men twee tredjes afdaalde, bereikte men een soort van plankier, dat aan drie zijden om het water heen liep. De vierde zijde was afgesloten door een stevig hek van latten, dat nu nog gesloten was. Langs het plankier lagen drie booten en op een daarvan bewogen

zich vlugge schaduwen, die daar met het een of ander schenen bezig te zijn.

Het was een snelle passagiers-motorboot, zooals men ze wel gebruikt voor toerfahrten, om vreemdelingen de havens en grachten van een stad te laten zien.

De boot kon gemakkelijk zestig personen bevatten, en liep klaarblijkelijk snel, te oordeelen naar haar vorm, en de krachtige motor, die te zien was door de opgeslagen luiken van de kleine machinekamer.

— Alles klaar Jim ? vroeg Hickory op zachten toon.

— Ja patroon. De boel is in orde ! antwoordde een man, wiens roestig stemgeluid aanstonds verried, wat zijn voornaamste bron van inkomsten was.

— Vooruit dan maar, maak het hek open, Janescu ! Kom vriend, steek ook je handen eens uit je mouwen en sta daar niet te kijken of je geen tien kunt tellen !

Nog altijd zwijgend en somber ging Janescu, die nog geen woord gezegd had, naar het hek, trok de bout terug, en duwde het hek met behulp van een handspaak open.

En daar lag Hellgate voor hen, het breede vaarwater dat gevormd wordt door een aanzienlijke verbreding van East River, een soort van geweldige kom, waarin Wards Island, Randalles Island, Sunken Meadow, en het zeer kleine Mill Rocks gelegen zijn.

Het kan er soms gedacht spoken in dat „hek van de hel” en de naam is dus niet zoo vreemd gekozen, als het wel lijkt.

Overal pinkten lichtjes, aan de overzijde, op Long Island en op Wards Island. Ter rechterzijde vertrok juist een groote, platte boot, van het Astoria Pontveer.

Geheel links, ter hoogte van de 105de straat ongeveer, schoot een politiebootje kenbaar aan zijn lichten snel door het woelige water.

De smokkelboot voer heel langzaam het bootenhuis uit, met de voorgeschreven lichten op, en het hek werd weer gesloten.

— Hebben we alles ? vroeg Mike zacht.

— Bedoel je soms of we wapens hebben vroeg Mary, met een lachje. Maak je maar niet ongerust. We zijn ruimschoots voorzien. Wie neemt het stuur ?

— Dat heb ik al te pakken, Mary ! zei een zware stem, toebehoorend aan George, een reus van een kerel met een tamelijk gemeene tronie, en gekleed in een pilow broek en een donkerblauwe boezeroen.

— Is de radio in orde ? vroeg Mike, die blijkbaar zeker van zijn zaak wilde zijn.

— Werkt als een liertje, Mike ! zeide Jim,

aan wien de zorg voor dit teere instrument scheen te zijn toevertrouwd.

— Zouden we Hupfield dan maar niet vast waarschuwen, Hickory? ging Mike voort, die een blik om zich heen had geslagen, over de donkere watervlakte, en toen naar omhoog, naar den dreigenden hemel.

— Dat heeft den tijd nog wel, gaf Hickory grommend ten antwoord. Op het oogenblik ligt hij met de schuit ergens bij Newfoundland. Over een half uur zullen wij hem seinen, dan moet hij ons tegemoet komen. En we zullen het van het getij laten afhangen, en aan de sterkte van den stroom, waar we hem zullen enteren!

Mary had nog niets gezegd, Ze zat op een laag bankje achter de tamelijk hooge kajuit, aldus beschut tegen den ruwen wind en het nu en dan overkomende buiswater en hield haar zonderling lichtende oogen, voortdurend gevestigd op het gelaat van Prendergast, die een pijp had opgestoken en blijkbaar in volle gemoedsrust de bedrijvigheid aan boord van de motorboot gadesloeg.

Hij zat dicht bij het groene stuurboordlicht, dat zijn gelaat op een spookachtige wijze bescheen.

De heer Thorndyke daarentegen had zich een plekje veroverd vlak bij de roode bakboordlantaarn en kon zich voor een oogenblik verheugen in een voor hem ongewone, roode gelaatskleur.

Hij rookte maar sigaretjes en zat met zijn handen in de zakken van zijn keurige overjas lusteloos voor zich uit te kijken. Het was duidelijk dat hij al spijt had, bij dit weder te hebben deel genomen aan een onderneming, die zeker niet zonder gevaar was, ja, waarmede zelfs dood en leven gemoeid konden zijn.

Wat Mike aangaat, hij stond rustig over de lage verschansing geleund, en keek scherp uit. Hij moest bijzonder scherpe oogen hebben, die de duisternis konden doorboren, want hij zag dingen, en wees ze ook aan, die voor de anderen verborgen bleven.

En het was ook duidelijk dat hij hier nog goed den weg kende, al woonde hij dan ook in Philadelphia.

Een paar malen richtte hij zich op, ging langzaam naar de achterplecht, bleef daar een oogenblikje staan en tuurde over het wild schuimende water uit, dat nu en dan de boot vrij heftig deed schommelen.

Toen hij voor de tweede keer weder naar den man aan het stuurwiel terugkeerde, dat zich ongeveer midscheeps bevond, juist als bij sleepbooten, speelde er een zonderlinge glimlach om zijn lippen — maar dien

zag niemand in het donker!

Na een kwartier ongeveer voer de motorboot — zij heette de „Havik” — onder Hellgate-Bridge door, en zette haren weg voort naar het Noorden, thans zoo dicht mogelijk den oever volgend van Long Island.

En spoedig werd nu het breedste gedeelte van East River bereikt, met zijn geweldige, grillig ingesneden inhammen, en zijn talloze eilandjes.

De stuurman was blijkbaar goed voor zijn taak berekend, want hij twijfelde geen oogenblik, maar stuurde de boot met veel behendigheid langs de eilanden, en daar was zeker groote stuurmanskunst en kennis van den plaatselijken toestand voor noodig, want juist door de aanwezigheid van al die kapen en inhammen, eilanden en landtongen staat er een verraderlijke stroom, die nog gevaarlijker wordt bij het wisselen van het getijde.

Er werd niet veel gesproken.

Iedereen verkeerde blijkbaar in groote spanning.

Janesco zat geheel afgezonderd, bemoeide zich niet met de anderen, en zat daar somber terneder, nu en dan het hoofd opheffend om Mike met den blik te volgen, die eenige malen naar het achterschip was geloopt en daar, met de handen in de zakken, in de duisternis tuurde, waar hij iets scheen te zien, dat zijn opmerkzaamheid gevangen hield.

En als hij weer naar de verschansing terugkeerde, dan waren zijn wenkbrauwen gefronst, en stond hij een oogenblik, blijkbaar in diepe gedachten verzonken, stil bij de machinekamer, vanwaar het regelmatig gestamp van den motor opklonk.

Een paar uren waren verlopen, en de Havik bevond zich reeds in de monding van Long Island Sound, vanwaar men rechtstreeks de zee zou bereiken, toen Mike zich plotseling tot Hickory wendde met de vraag:

— Je betaalt toch zeker dadelijk den kapitein voor zijn lading?

— Natuurlijk! Hij zou me zelfs geen druppel afgeven als ik hem geen boter bij de visch gaf.

— Je hebt dus de koopsom bij je?

— Wat dacht je dan? Waarom dat gevraag?

— Neem me niet kwalijk, Hickory, alleen maar omdat ik het gaarne wilde weten.

Hickory keek hem een oogenblik vast aan en zei toen op scherp toon:

— Ik vestig er je aandacht op, Mike, dat ik hier de baas ben, en geen verklaring behoefte geven. Ik zeg dat, omdat jij de laatste

uren een beetje begint te doen, alsof het eigenlijk jouw onderneming is. En al stel ik je ijver en je hulp ook op prijs, ik heb je raadgevingen niet noodig.

— Slaat dat soms op mijn raad, naar het Wards Island te gaan met den rommel, in plaats van naar de 96ste straat, vroeg Mike rustig.

— Dat doet het zeker! Ik begrijp niet waar dat goed voor zou zijn.

— Dan herhaal ik nog eens: het zou goed zijn, omdat er misschien politie is bij de andere plek!

— Hoe zou er politie kunnen zijn? gromde het kleine mannetje nijdig. Dat zou alleen maar kunnen, als er verraad had plaats gehad. En de eenige man die dat zou hebben durven doen — die is hier aan boord! Ik hoef je zijn naam niet te noemen! Denk je dat hij zoo dicht bij onze revolvers zou durven blijven, als er ook maar een vuiltje aan de lucht was? Wij brengen den boel naar de 96ste Straat en daarmee basta!

Mike haalde den schouders op, en zei rustig, terwijl hij zich afwendde:

— Je moet het dan maar zelf weten, Hickory! Als je naderhand maar niet zegt, dat ik je niet ten goede geraden heb.

Hij slenterde wat verder het dek op, en bleef een paar meters verder een oogenblikje staan voor Prendergast, die den meesten tijd alleen met Mary gesproken had en zich van de geheele zaak niet veel scheen aan te trekken.

En weer lag diezelfde zonderlinge uitdrukking om zijn lippen, terwijl hij neerzag op den man van wien in de eerstkomende uren moest worden uitgemaakt, of hij al dan niet de gevreesde avonturier, John Raffles, was.

Intusschen was reeds in de kajuit en in een paar geheime bergplaatsen, alles in gereedheid gebracht om de gesmokkelde vaten en kisten te kunnen verstouwen. Men kon gemakkelijk voor een bedrag van honderd duizend dollar aan cognac, onversneden brandewijn en andere dure dingen aan boord bergen.

Het kon omstreeks elf uur in den avond zijn, toen het mistgordijn, dat nu en dan reeds bij flarden was weggetrokken, als door een onzichtbare hand van een groot gedeelte van de Long Island Sounds werd opgelicht.

Het was juist op dit oogenblik, toen Hickory toevallig achteruit keek, en met een onderdrukten vloek gromde hij nu:

— Bij mijn ziel — ik geloof dat wij worden gevolgd! Een uur geleden was het ook even licht, en toen heb ik die boot ook al gezien.

Mike was dadelijk naast hem en zei, den blik strak op het water gericht houdend:

— Er is nog vrij wat verkeer op het water! Wie zegt je dat die daarginds ons juist volgen?

— Dat zegt mijn instinct als ouwe rot me! antwoordde Hickory woest. En ik vergis me niet! Het is dezelfde schuit van een uur geleden!

— Is het politie? vroeg Mike kortaf.

— Weet ik het! Dat is zoo nog niet te zien!

— Maar we dienen het toch te weten, riep Janescu, die was opgesprongen, en eveneens naar achteren keek.

— Als het politie was, liet nu de stem van Prendergast zich hooren, dan zouden ze immers wel allang hun zoeklicht hebben laten werken als ze ons wantrouwden.

— Jawel — je kunt wel zien dat jij ook niet op de hoogte bent van hun manieren, zeide Hickory grimmig. Maar je praat daar van een zoeklicht — we zullen ons eigen lampje maar eens laten schijnen, dan weten we tenminste waar we aan toe zijn.

— Zou dat niet gevaarlijk zijn? opperde Thorndyke, die ook al op het stemmenrumoer was afgekomen, met zijn sigaret tusschen de lippen. Als het werkelijk politie is, dan konden ze dat spelen met vuur wel eens verkeerd uitleggen.

— Ze kunnen hoogstens denken dat wij een douaneboot zijn! riep Hickory ongeduldig. Het hoeft maar even te duren. En zijn het die vervloekte blauwjakken, laat hem dan vlugger loopen, George. Dat kan ze toch wel?

— Er kunnen nog wel een paar knopen bij, chef, antwoordde de man aan het stuur.

— Vooruit dan, aan de lantaarn, beval Hickory. Teddy, laat jij eens zien wat je kunt.

De aangesprokene ging haastig de twee tredjes naar de voorplecht op, waar een fraaie, koperen lamp stond, die er uitzag als een gewone koplamp. Het was echter een sterk zoeklicht, zoodanig op een spil opgesteld, dat het naar alle richtingen kon worden gedraaid.

De man morrelde daar even in het duister, en men hoorde hem in zichzelf pruttelen.

— Nu? Hoe zit het? knorde Hickory kwaad. Wat brom je daar in je eigen? Als je niet zien kunt, neem er dan een lantaarn bij!

Teddy greep een kaarslantaarn, ontstak de kaars daarin, sloot het deurtje, en plaatste het voorwerp naast de koperen lamp.

Toen slaakte hij een onderdrukten kreet en zijn stem klonk gedempt over het duistere dek van de motorboot:

— Het dankt je den drommel, dat hij niet wil branden — de koolspitsen zijn er uit!

HOOFDSTUK VI.

EEN TEGEN VELEN.

Een oogenblik hoorde men volstrekt niets aan boord van de boot, dan het eentonig roffelen van den motor.

Toen klonken er snelle, schuifelende schreden over het dek. Het was Hickory, die zich haastig van zijn plaats naar de voorplecht begaf, zich bukte en naar de geopende lamp keek.

De anderen zagen hoe er een dreigende, wraakzuchtige blik in zijn kleine oogjes lag, waarin het schijnsel van de kaarsjes weer spiegelde.

Toen richtte hij zich zeer snel op en vroeg Teddy :

— Jij bent immers de man die voor het zoeklicht moet zorgen ?

— Ja, dat doe ik.

— Waarom, voor den Satan, heb je dan niet gezorgd dat er koolspitsen in waren ?

— Toen wij weg gingen zaten zij er in, chef, en een uur geleden ook nog !

— Weet je dat zeker ?

— Daar wil ik op zweren !

Hickory kwam langzaam van de voorplecht af, en liep aan stuurboord over het dek, tusschen kajuitkap en verschansing, zonder een woord te zeggen, maar iedereen om beurten van heel dichtbij, doorborend aandiende.

Hij had de kaarslamp meegenomen, en die rondgang maakte een zonderlinge indruk, omdat niemand een woord durfde zeggen. Het kleine mannetje was waarlijk verschrikkelijk om aan te zien, toen hij tenslotte de lantaarn op de kap van de kajuit plaatste, een paar malen zijn keel moest schrapen en toen op schorren toon begon :

— Dat hebben jullie allemaal gehoord, nietwaar ? En Teddy heeft zeker geen reden om er om te liegen ! Die koolspitsen zijn dus in het laatste uur verdwenen, waardoor de lamp niet kan branden. Ze kunnen immers niet uit de houders gevallen zijn, Teddy ?

— Ik zou nog eerder kunnen aannemen, dat in dat eene uur al mijn haren waren uitgevallen, verzekerde Teddy.

— Goed. Een uur geleden zoowat trok de mist op. Op datzelfde oogenblik verdwenen de koolstaven. Ze waren goed vastgezet, zegt Teddy. Nu is de vraag — en jullie zijn zeker met me eens, dat het de eenige vraag is : Wie is hier de verrader tusschen ons ?

Nog bleef het doodstil. Niemand sprak

een woord, maar allen zagen elkander wantrouwend aan, en vele handen grepen reeds naar de browning of revolver, goed verborgen in de broekzak.

Het eerst klonk de stem van Mary, die met verbeteren woede zei :

— Ik geloof niet dat we lang hoeven te zoeken ! Maar voordat we die kleine zaak vereffenen, chef, zou ik toch maar liever die lamp laten in orde maken ! Laat Teddy er nieuwe koolstaven inzetten, en laten we kijken wat dat voor een schuit is, die achter ons aan vaart.

— Gelijk heb je ! Vooruit Teddy, maak die lamp in orde beval Hickory kortaf.

Teddy liep het trapje naar de kajuit af, stommelde daar wat rond, men hoorde hem een paar kastdeurtjes openen, en daarop een zware vloek.

Toen verscheen zijn bleek gezicht in de smalle deuropening, en hij stamelde verschrikt :

— Daar moet de duivel zich mee bemoeien. Ik kan het kistje met de koolstaven nergens vinden en je mag me dadelijk naar Sing-Sing brengen, als ik het niet zelf voor we weggingen in het kleine boegkastje heb gezet ! Je gelooft me toch wel, chef ?

— O ja, ik geloof je, antwoordde Hickory, met een verschrikkelijke kalmte in zijn stem. Dat kistje zal wel ergens op den bodem van East River liggen. We weten nu tenminste waar we ons aan te houden hebben !

Hij liep eensklaps met groote stappen op Prendergast toe, die zich niet verroerd had, en op de achterplecht naast het trapje daarheen zat, schijnbaar onverschillig voor het geheele voorval, en beet hem kortaf toe, zijn gelaat vlak bij het zijne, en terwijl hij hem zijn browning tusschen de ribben drukte :

— Wie ben jij ?

Prendergast haalde rustig de schouders op en antwoordde lachend :

— Hou toch op met die dwaasheden, patroon ! Je weet drommels goed wie ik ben ! Ik ben Prendergast, de vriend van Mary.

Mike was wat naderbij gekomen en keek aandachtig naar het gelaat van den man. Het was bleeker geworden, maar volkomen rustig.

— Hij houdt zich verbazend goed ! mompelde Mike in zich zelf. En toch moet hij

weten, dat zijn leven op het oogenblik aan een zijden draad hangt. Het is blijkbaar anders geloopt dan hij verwacht had. Nu — er zullen hier wel gauw klappen vallen, denk ik!

Hij trok zich in de duisternis achter de stuurboordlantaarn terug, trof daar Thorn-dyke aan, en wisselde snel en fluisterend eenige woorden met hem.

Thorndyke begaf zich, op zijn teenen loopend, maar de nu verlaten voorplecht.

Er bevond zich daar een weinig naar rechts, een klein luik, dat toegang gaf tot de bewaarplaats van waardeloos touw, smeerolie, zeildoek en andere dingen. Het was er vrij ruim en zoo noodig zouden daar twee koppen van de bemanning in hangmatten kunnen slapen.

Hij tikte even met zijn hak op dat luik, en ging dadelijk daarop weer terug.

Het luik werd op hetzelfde oogenblik van binnen af opengedrukt, en vlug kroop er een man uit die het luik zachtjes achter zich sloot en zich toen zoo haastig mogelijk ging verbergen achter het kleine ankerspil en een hoogen stapel zeildoek zoodat althans zijn gezicht buiten het schijnsel van de voorgescreven boordslampen bevond.

Alles was zoo vlug gegaan en het was nog zoo donker, dat de anderen van dit korte voorval niets hadden bespeurd. Trouwens, al hun aandacht was bepaald bij wat er daar bij de achterplecht voorviel, waar nu de met moeite onderdrukte schelle stem van Mary zich liet hooren, die zeide:

— Er moet hier onmiddellijk een einde aan worden gemaakt. We hebben je nu, Raffles, en je doet verstandig als je maar dadelijk opbiecht. Beken nu maar dat ik je netjes in de val heb gelokt, jij hebt de lamp bedorven — jij en niemand anders. Je helpt dus weer die vervloekte blauwjakken! Ga jij weg met die revolver, Hickory! Dat maakt te veel leven. Ik heb hier mijn mes — en dat jaag ik hem door zijn strot, als hij niet onmiddellijk bekennt.

Prendergast, of wie het dan mocht zijn, bleef nog altijd onbewegelijk zitten. Vlak onder zijn oogen zag hij het koude glanzende van het breede lemnet van een geopend knipmes en het heft werd stevig omklemd door de kleine, witte hand van een vrouw en de punt, zonder te trillen was op geen centimeter van zijn keel.

Alle anderen stonden om hem heen, dreigend, gereed om zich op hem te werpen. Het was duidelijk dat er geen uitweg voor hem was.

Maar hij was een krachtig koelbloedig man, die zichzelf volmaakt in bedwang wist te houden. Zijn stem trilde niet, toen hij rustig zei:

— Ik ben John Raffles niet. Ik zeg het niet om dat mes, dat mij geen vrees aanjaagt, maar ik ben het niet! Ik heb met geen hand die lamp aangeraakt en ik weet ook niet wie het gedaan heeft. Ik ben Inspecteur Tucker.

De mededeeling kwam zoo onverwacht, het leek in den aanvang zoo ongelooflijk om haar stoutmoedigheid, dat allen onwillekeurig een weinig terugdeinsden en hem sprakeloos aankeken. Onmiddellijk maakte de politiemann van dit korte oogenblik van respijt gebruik.

Hij stak zijn hand in zijn zak, en haalde er zijn politiefluit uit te voorschijn. Maar nog vóór hij de fluit aan zijn mond had kunnen brengen, was ze hem uit de hand geslagen door Mike, die naar voren was getreden.

— Geen alarm alsjeblieft! zeide hij koeltjes. De blauwjakken kunnen wij niet gebruiken, maat!

— Hij moet er aan! siste Mary, op het punt toe te steken. Hij liegt, als hij zegt dat hij niet aan de lamp is gekomen. Niemand anders kan het gedaan hebben.

— Dat is nog zoo zeker niet, zeide Mike, zonder stemverheffing. Er zijn misschien nog wel meer verdachte kerels aan boord! George, bemoei je alleen met je stuurrad en met je machine — en laat haar loopen! We kunnen het hier wel alleen af! Vervloekt — wil je ons in handen van de politie laten vallen?

Hij had nauwelijks uitgesproken, of op eenigen afstand werd een scherp sissend geluid gehoord en op hetzelfde oogenblik schoot een verblindend witte lichtstraal over het zwarte water, bleef een oogenblik rondzoeken, en toen gehecht op de „Havik”, aan boord waarvan nu de kleinste bijzonderheden als bij fel daglicht te zien waren.

Er kon nu niet meer aan getwijfeld worden — de achtervolgers waren van de politie en de lichtzinnige George had hun boot zoo dicht bij laten komen, in zijn begeerte om niets van de gebeurtenissen te missen, dat men aan boord van het politievaartuig duidelijk het twistgesprek had moeten kunnen hooren, althans de opgewonden stemmen, en daaruit begrepen hebben, dat er iets verkeerd ging met hunnen stoutmoedigen chef.

Het kon niet twijfelachtig zijn, of zij hadden bevel gekregen het zoeklicht pas

in den alleruitersten nood in werking te stellen, teneinde te trachten de drank-smokkelaars pas na volbrachte misdaad te overrompelen.

Hoe dit ook moge zijn — de toestand veranderde er aanmerkelijk door.

De smokkelaars waren nu in het nadeel — zij wisten dat zij een spion aan boord hadden, zij werden met licht overstraald, terwijl de vijand in de duisternis bleef, en zij waren binnen schotsafstand van de politieboot.

— Ik zou me maar gewonnen geven, jongens! zeide Tucker gemoedelijk. De zaak is voor jullie verloren, dat zie je wel in.

Maar op dat oogenblik scheen het, alsof de natuurzelve haar beschermende hand uitstak over de misdadigers.

Een mistbank, dikker dan eenige andere, kwam langzaam maar zeker over het water aandrijven, en hulde nog geen halve minuut later het smokkelaarschip in haar ondoor-dringbare wade.

De nevel was zoo dik, dat zelfs de krachtige stralen van het zoeklicht er op afstuitten als op een muur.

Hickory liet een schor gebrul van zegepraal hooren en schreeuwde:

— Laat haar loopen, wat zij kan, George! Een goede premie voor jou, mijn jongen, als je haar er door haalt! Naar zee, naar zee!

De boot stooft over het water, zoodat de snelle vaart haar deed trillen, en Hickory deed dreigend een stap op den politiebe-ambte toe, en zei, met zijn gelaat vlak bij dat van den ander:

— Nu zullen wij eerst eens afrekenen, mijn waarde! We zijn nu toch ontdekt — en het kan mij niet schelen of ze het schieten hooren! Doe je gebed, want je moet sterven.

— Maar ik heb mijn mes, laat mij toch begaan! schreeuwde Mary met fonkelende oogen. Waarom moeten we de plek aanduiden waar we ergens zijn?

Zij hief den arm reeds op, terwijl de mannen den worstelenden inspecteur vasthielden, en zou hebben toegestoken, als niet plotseling vijf vingers als even zooveel stalen klemmen, haar pols hadden gevat.

En vlak bij haar klonk de rustige stem van Mike, die zeide:

— Laat dat, Mary! Ik wil niet dat je hem vermoort!

Zij wendde zich naar hem om, maar de kreet van woede en wraakzucht bestierf op haar lippen, toen ze in zijn oogen keek.

— Ik zal het laten — omdat jij het me vraagt, Mike! Hickory, op jouw verantwoording, schiet hem dan maar door zijn

hart!

Hickory hief zijn browning op, zonder dat zijn hand zelfs trilde, maar voor hij kon schieten werd hij als door een onweersaanbare macht achteruit geslingerd, en tuimelde over het dek, waarbij hem de browning uit zijn hand en over boord vloog.

— Wel vervloekt! begon hij, maar verder kon hij niet gaan, zoozeer had de verbazing hem aangegrepen. Zijn oogen puilden er van uit het hoofd, hij stotterde:

— Jij, Philip? Durf jij de hand naar me uitsteken? Ben je krankzinnig geworden?

Thorndyke wilde antwoorden, maar Tucker had van de verwarring gebruik gemaakt en zijn groote dienstrevolver getrokken.

Hij richtte ze op Mike, die echter juist bliksemsnel dook, toen hij den trekker zou overhalen en de kogel floot over zijn hoofd, en verloor zich in de ruimte.

Voor hij ten tweede male had kunnen schieten, voelde Tucker zich opnemen, en tegen het dek werpen. De revolver werd hem door een ijzeren vuist ontworpen, en plofte in het water.

Maar nog gaf de moedige kerel het niet op. En het volgend oogenblik had hij het fluitje aan den mond gebracht, dat hij bliksemsnel van het dek had opgeraapt en het scherpe waarschuwingsslein sneed door de dikke lucht.

Onmiddellijk werd er van de politieboot af geschoten, maar blijkbaar alleen ter waarschuwing, want de kogels floten hoog over de boot heen.

Met een kreet als van een tijgerin wilde Mary zich opnieuw op Tucker werpen, maar Mike trok haar achteruit, tamelijk ruw, zoodat zij op de knieën viel, en zeide toen tot Tucker, die hem verbaasd aanstaarde:

— Ik zal u niet veel langer kunnen beschermen, mijnheer, zwemt gij?

— Dat doe ik — maar....

— Dan zal ik u moeten verzoeken onmiddellijk over boord te springen, want ik kan u tot mijn leedwezen werkelijk niet aan boord houden. Het water is niet al te koud en men zal u spoedig hebben opgepikt aan boord van uw eigen schip. Dat houdt uw manschappen meteen nog wat op, vlug wat!

Nog aarzelde Tucker.

Toen rees er een reusachtige gedaante onverhoeds naast hem op, twee geweldige handen grepen hem boven in de kraag en in het zitvlak van zijn pantalon, en het volgende oogenblik zeilde hij als het ware als een vliegende visch door de lucht, en plonsde het water in.

De mist was nog altijd zoo dik, dat men

hem niet meer zag boven komen, maar men hoorde wel zeer duidelijk zijn stem die schreeuwde :

— Hierheen ! Hierheen jongens ! En een beetje voorzichtig, of jullie vaart mij in den grond !

Men hoorde toen nog even verwarde stemmen, het plassend geluid van een paar reddingsboeien die in het water werden geworpen, maar niemand lette daar nog op, want aan boord van het smokkelschip gebeurde te veel, dat meer de aandacht vergde.

Janescu was woedend op Mike toegetreden, en sist hem bleek van woede toe :

— Hoe durf jij de hand naar haar uitsteken, jij hond ? Ik zal . . .

Een bliksemsnel toegebrachte vuistslag brak zijn zin af en deed hem over het dek tuimelen.

— Maar bij mijn ziel, dat gaat te ver ! schreeuwde Hickory, die zoo juist overeind was gekrabbeld woedend. Wat denk jij hier

te zeggen te hebben, mijnheer de geweldenaar ?

— Alles ! antwoordde Mike doodsbedoord.

— Meer nog dan ik dus — Wie ben jij, dat je de brutaliteit hebt om hier de lakens te willen uitdeelen ?

— Ik zou nu maar zwijgen, Hickory — zeide de ander bedoord. Je hebt nu meer dan genoeg gepraat. Maar ik wil je toch nog wel antwoorden. Tucker had gelijk, toen hij zeide dat hij niet aan de lamp was geweest. Dat deed je dierbare neef Thorndyke. Neen — kijk hem niet met zulk een giftigen blik aan ! Neem hem liever wat aandachtiger op, dan zul je bemerken dat hij wel heel veel op hem lijkt, en het toch niet is ! Wat mij aangaat — ik kan jullie alleen maar aanraden mij geen haar breed in den weg te leggen en mij blindelings te gehoorzamen, want ik ben John Raffles — en ik zal onverbiddeijk zijn bij het minste verzet !

Eenige van Lord Lister's gezegden zijn : „Zeg mij, wie Uw vrienden zijn, en ik zal zeggen, wie gij zijt.”

„Zeg mij, dat gij „DUBEC” cigaretten rookt, en ik weet, dat gij smaak hebt.”

HOOFDSTUK VII.

DE BUIT.

Indien op dat oogenblik de bliksem in de motorboot geslagen ware, had de schrik onmogelijk heviger kunnen zijn.

Maar al was hij hevig, hij duurde toch maar kort, en ondanks de ontvangen waarschuwing, alleen maar gehoor gevend aan hun dolle woede, stortten de smokkelaars, met den stuurgangster er bij inbegrepen, zich onder een gehuil van woede op Raffles en Brand, welke laatste zoo uitmuntend ten tweede male de rol van Philip Thorndyke had vervuld.

Maar er was nog een vriend van Raffles aan boord, van wiens aanwezigheid zij tot op dat oogenblik niets geweten hadden, en die zoeven Tucker zijn onvrijwillig bad had doen nemen.

En het was toch juist deze man, die binnen zeer weinig tijds, den ongelijken strijd in het voordeel van den grooten Avonturier besliste.

Ongelijk, want ofschoon de aanvallers met inbegrip van de beide vrouwen zes koppen sterk waren — de ongelukkige Roemeen was reeds uitgeschakeld, zoo kon er toch van een eigenlijke strijd geen sprake zijn.

Henderson, de brave reus, de trouwe helper van Raffles, hief lachend den dichtstbijzijnden schelm als een veertje van den grond, juist toen deze Raffles zijn mes in de borst wilde stooten en wierp hem in een grooten boog over boord.

Hij bukte zich om een handspak te grijpen, en ditmaal was het de beklagenswaardige Teddy, die er zulk een hevigen slag mee op den arm kreeg, dat dit lichaamsdeel als een lucifertje brak en de smokkelaar buiten gevecht werd gesteld.

Wat den ouden Hickory betreft — hij was ontwapend, en moest dus machteloos toezien terwijl hij niets deed dan razen en tieren, en Brand zich er mede vergenoegde hem stevig vooraan in zijn jas vast te houden.

Het is waar dat de twee vrouwen zich als wilde dieren gedroegen, en met hun vlijmscherpe messen op Raffles indrongen, die het benauwd genoeg kreeg, daar hij haar tot geen prijs zwaar wilde verwonden, maar hier hielp ook de herculische kracht van Henderson, die haar beiden tegelijk met een hand vastgreep, haar de kajuitstrap afduwde, en ze daar binnen opsloot, waar zij nog

slechts konden razen en schelden.

Van dit oogenblik af was de strijd al heel spoedig beslist.

Degeen die zich nog bewegen kon, werd stevig geboeid, en vastgebonden aan de reeling.

Het spreekt vanzelf dat Brand zoodra de toestand op het slagveld dit mogelijk maakte, naar het stuurrad was gesneld, en het was hoog tijd, dat hij het met krachtige hand greep, want de motorboot, onbestuurd zijnde, was wel voortgelopen, maar door de kracht van den stroom dwars op den golf geraakt, zoodat ze ieder oogenblik gevaar liep hetzij om te slaan, hetzij tegen een ander vaartuig te worden gesmeten, en dit was des te moeilijker te vermijden, daar men nog altijd op geen tien passen voor zich kon uitzien.

Zoodra de rust nog eenigszins was teruggekeerd, zeide Raffles met heldere stem, opgewekt en vroolijk :

— En nu, Brand, tracht zoo spoedig mogelijk uit deze mistbank te komen en laat haar dan loopen wat zij kan, om onzen vriend Hickory eens te citeeren! Ik zal me eens met hem gaan bemoeien, en eens zien hoe hij het maakt.

Hij liep op het magere mannetje toe, dat hem met kwaadaardige oogen aanzag, bijna stikkend van woede, en zei met een glimlach :

— Ja, ik begrijp nu wel, wat er in je omgaat, oude bandiet! Je hadt natuurlijk niet kunnen verwachten, dat luie Mike plotseling zoo levendig zou worden! Ik kan niet anders zeggen, of je hebt heel onvoorzichtig gehandeld, door geen nauwkeurig onderzoek te laten instellen! Ik wist toevallig dat Mike op dit oogenblik in een gasthuis ligt en heb daarvan geprofiteerd. Wat je dierbaren neef betreft — maak je over hem niet ongerust, want hij maakt het goed, en is alleen maar van zijn bewegingsvrijheid beroofd. En nu zul je me wel toestaan, mij eens persoonlijk te overtuigen van den inhoud van je zakken!

En doodbedaard stak Raffles zijn hand in de binnenzak van Hickory's overjas, vond daar echter niets, ontknoopte behendig het vest, en ondeckte aan de binnenzijde daarvan een afzonderlijke tasch, met een riempje gesloten, die een zeer dikke portefeuille van wasleer bleek te bevatten.

— Nu, dat ziet er goed uit! prees Raffles, na deze portefeuille te hebben geopend. Ik vreesde half en half dat ik effecten zou vinden, maar ik ben nu volkomen gerustgesteld. Louter bankbiljetten, contant geld, waarde Hickory is toch maar je ware! En waar mijn geheele, kleine onderneming op touw is gezet met het doel om mij van de koopsom meester te maken, zul je mij wel veroorlooven dit geld in mijn eigen binnenzak te doen verdwijnen.

Er lag op dit oogenblik zulk een giftige haat in de oogen van den ouden schelm dat menig moedig man er voor zou zijn teruggedeeft. Raffles echter haalde de schouders alleen maar op, richtte zich toen op, en zei, bij wijze van troost:

— Je moet maar denken, Hickory, dat alles hier op aarde vergankelijk is! Heden ik, morgen gij!

Op dit oogenblik wendde hij zich om, en zag dat Henderson hem wenkte.

De reus had plaats genomen bij het uitstekende Radio toestel, in een afzonderlijk afgeschoten gedeelte van de dekkajuit geplaatst, hetgeen hij niet anders kon doen dan op zijn knieën te gaan liggen, en scheen zoeven een paar seinen te hebben opgevangen.

— Van het smokkelschip, James? vroeg Raffles, naderbijkomend.

— Neen, Mylord, van de politieboot! Zij bevelen ons om te stoppen! Zij zeggen dat zij ons anders in den grond zullen schieten. Het schijnt dat zij een klein snelvuurkanon aan boord hebben.

Heel even fronsde Raffles de wenkbrauwen en liet zijn blikken in het rond gaan. Hij had spoedig genoeg bemerkt, dat het mistgordijn hier en daar door den krachtigen wind opnieuw werd opgeheven, en dat wellicht binnen een kwartier, misschien nog wel eerder de nevel voor geruimen tijd weer zou optrekken.

En al liep de Havik ook snel — de rhumjagers beschikten over niet minder snelle vaartuigen, die bovendien nog van een zoeklicht en verdragend geschut waren voorzien!

Hij dacht een kort oogenblik na, en zei toen:

— Begin met het zoeklicht weer in orde te maken, James. Je hebt toch niet alle koolstaven over boord geworpen?

— Ik heb het heele kistje mee in het vooronder genomen, Mylord.

— Repareer dan vlug de lamp, want aanstonds heb ik haar noodig. Ik zal de Radio wel bedienen!

Henderson gaf dadelijk de hoofdhoorns aan

Raffles over die het toestel omdeed en begon te luisteren.

Hij luisterde naar het korte en lange tikken, en na eenige oogenblikken drukte zijn eigen rechter wijsvinger de toets neer en hij seinde terug:

— Ik denk er niet aan mij over te geven! Ik heb zoeven een gevecht met de smokkelaars moeten leveren en die zijn tot uw beschikking! Maar ik gevoel er weinig voor deze tragi-comedie voor mij zoo droevig te laten eindigen! Ik geef u in overweging, liever jacht te maken op de „Sperwer” die buitengaats ligt te wachten met een lading smokkelwaar aan boord.

Hij hield even op met seinen, want het tikken begon weer.

Na een korte poos kwam het antwoord:

— Wel, wat doet het er toe wie ik ben? En wat de plaats betreft van het smokkelschip — dat moest die oude schelm van een Hickory zelf aangeven, en dat kan ik dus evengoed doen. Op het oogenblik is het schip nog buiten de 3-mijls-grens. Gij kunt het zelf ook doen, zegt gij? Wel — niemand belet het u. Neen — en nogmaals neen! Ik draai niet bij!

Met gefronste wenkbrauwen zette Raffles de luisterkap af, kwam uit het kleine hokje en zag in het rond.

Nu en dan schoot er een vaag schijnsel over de wolken, dat van boven kwam, het was de maan, die nu en dan door de wolken kwam gluren, en wier stralen zich een weg wisten te banen, door de mistflarden.

Plotseling verscheen nu en dan in de verte de zwarte gedaante van een schip, dat luide zijn sirene liet loeien, om dan spookachtig weer weg te zinken in den grijzen nevel.

Raffles begreep het maar al te goed — de mist zou het schip binnen tien minuten niet langer meer verbergen en de politieboot, die hen voortdurend achtervolgd had, en die hij met zijn scherpe blikken reeds aanstonds had gezien, zou zeker overgaan tot krachtige maatregelen, zoodra het weer tamelijk helder was geworden, en het zoeklicht gebruikt kon worden.

En de plek waar zij zich nu bevonden, liet niet heel veel gelegenheid tot ontvluchten over.

Het vaarwater was hier zeer breed en de politieboot zou hen vrij spoedig hebben ingehaald.

Maar Raffles wist dat een eind verder, op den linkeroever de kustlijn zeer onregelmatig werd, en dat zich daar ontelbare krekken en inhammen bevonden, achter tien-

tallen eilandjes, waar hij zich gemakkelijk zou kunnen verschuilen, als hij die maar bijtijds wist te bereiken.

Hij liep haastig op Brand toe en vroeg zacht:

— Hoe ver zouden wij hier nog van Premium Point af zijn?

— Nu, nog minstens een uur varen!

— En van Pelham Bay?

— Ik geloof dat wij daar al voorbij zijn. We zouden dan terug moeten gaan.

— Hou dan op Premium Point aan, beval Raffles kortaf. Wij komen dan Glen eiland voorbij, en daar kunnen we verder zien. Binnen tien minuten is de nevel opgetrokken.

— Dat vrees ik ook! Ik heb je zien seinen. Is er iets gaande?

— Tucker wil dat we ons overgeven! Hij beveelt mij om bij te draaien!

— Dat is een leelijk ding.

— Dat is het zeker! Natuurlijk had ik niet gerekend op die achtervolging! Ik meende rustig ergens aan wal te kunnen gaan! En thans zijn wij zeker bijna een uur van iedere kust af. Steek zoo vlug je kunt over!

Brand knikte slechts. Hij wist dat de boot onmogelijk harder kon loopen dan zij nu deed, op gevaar af, met een ander vaartuig in botsing te komen, en reeds twee malen had hij slechts door een zeer snelle wending op het uiterste oogenblik een aanvaring kunnen voorkomen.

Maar voortdurend werd de mist ijler, nogmaals kwam er een vrij dikke bank, op het oogenblik dat Raffles reeds meende het volgende oogenblik de dreigende gedaante van de politieboot achter zich te zullen zien, maar nu dreef ook die bank langzaam voorbij.

En toen — door een laatste rukwind werden de nevelen verstrooid, de wind ging liggen als bij tooverslag en de maan straalde aan een hemel, die bijna zonder wolken was.

Het was op dat tijdstip bijna vier uur in den nacht, en heel flauwtjes begon in het Oosten de dag te gloren.

Raffles was op de achterplecht gaan staan, met gekruiste armen, en tuurde scherp over het water.

Hij zag op eenigen afstand enkele schepen, maar nergens kon hij de politieboot ontdekken.

Hij nam den nachtkijker, die hij bij Teddy had gevonden en bracht hem voor het oog, en nu pas zag hij heel in de verte en ook een anderen koers volgende, de grijze romp van de politieboot, met het dreigende, kleine kanon op de voorplecht.

Het was duidelijk dat Tucker het spoor in de mist was bijster geworden, en dat was een zeer groot voordeel voor de achtervolgenden.

Helaas — het zou niet lang duren of de politie zou haar vergissing bemerken, nu het grijze mistgordijn was opgetrokken en de achtervolging met hernieuwde kracht voortzetten.

Inderdaad — er waren nog geen vijf minuten verlopen, of daar heel in de verte, op ongeveer een mijl achter de Havik, flitste opnieuw het verblindend witte licht van den grooten projector aan, die langzaam in het rond werd gedraaid.

Heen en weer ging de lichtbundel, vegend over het nog altijd woelige water van de Sounds. Altijd maar zoekend, en steeds naderbijkomend.

Bij de laatste maal bleef de lichtbundel op niet meer dan een tiental meters aan stuurboord van de Havik.

Bij het nogmaals terugkomen zou hij zeker de motorboot in zijn greep hebben gevat.

Raffles wendde zich om, en riep tot Brand, die strak voor zich uit tuurde:

— Hoever zouden wij nu nog van de kust zijn?

— Ongeveer een half uur varen, dunkt me. Ik geloof dat ik daarginds reeds de lichtjes zie van New Rochelle.

Een stem klonk van de voorplecht:

— De lamp is klaar Mylord! Moet ik haar ontsteken?

— Nog niet, James!

— Wat is dat voor een rij lichtjes daar aan stuurboord, Mylord?

Raffles keek een oogenblik naar de aangewezen plek en antwoordde:

— Dat is een pont, die den dienst van Glen Cove op New Rochelle onderhoudt. Brand, tracht er nog voor langs te komen!

— Ik zal mijn best doen!

Juist op dat oogenblik kwam de lichtbundel terug, heel langzaam, maar onverbiddelijk zeker, en het volgende oogenblik was de Havik ontdekt.

Wel was de politieboot nog ver weg, maar men moest toch duidelijk alles kunnen onderscheiden op het dek van het smokkel vaartuig.

Daar lagen, dicht naast elkander Teddy en George, stevig gebonden en volkomen bij hun bewustzijn. Op dit oogenblik was er slechts schrik en verslagenheid op hun gelaat te lezen.

— Een eindje verder leunde de oude Hickory tegen de koekoek van de kajuit, en hij zag er onrustwekkend genoeg uit, ondanks het

dreigend gevaar.

Janescu lag wat verder op het dek uitgestrekt, langzamerhand weer tot bewustzijn komend, en met knipperende oogen in het verre licht starend.

Brand keek op noch om. Zijn plicht was, de boot zoo spoedig mogelijk onder de bescherming van een der eilandjes te brengen en die plicht zou hij vervullen.

Hij wist nog juist voor de reusachtige pont om te komen, en voor een kort oogenblikje voer de Havik veilig in de geweldige schaduw van dat langzaam over het water glijdende gevaarte.

De politieboot moest wat uithalen en verloor daardoor een weinig afstand. Maar spoedig kwam ze weer opzetten. Er verliepen tien minuten ongeveer zonder dat iemand iets sprak. En toen, plotseling, zonder de minste voorafgaande waarschuwing, donderde een losbarsting over het donkere water, en een kleine granaat sloeg op geen tien passen afstand naast het kleine vaartuig in de golven die hoog opsloegen.

Dadelijk werd er heftig op de gesloten kajuitdeur gebonsd en een gillende stem riep:

— Laat ons er uit! Wij willen niet verzuipen als ratten!

— Open de deur Brand! beval Raffles kortaf. Laten zij haar messen afgeven, dat is voldoende.

Brand gehoorzaamde dadelijk, en bleek van angst kwamen Mary en Anne het kleine trapje opstormen, en leunden naast elkander over de lage verschansing.

— We zijn naar de haaien! gilte Mary met rauwe stem. De schooiers zullen ons gewoon in den grond schieten!

— Ik moet zeggen dat ze wel een beetje hardhandig optreden, zeide Raffles, met een harden trek om den mond. Als het een waarschuwing moest beteekenen, — dan schoten zij toch wel gevaarlijk dichtbij.

Op dit oogenblik ging het zoeklicht voor heel even uit, en de reden werd dadelijk duidelijk: met behulp van een lamp werd er door een der manschappen geseind. Het sein luidde:

— Stop onmiddellijk, of wij schieten jullie in den grond.

— Laat haar loopen, Brand! beval Raffles, zonder zijn blik van de politieboot af te houden, die nu zichtbaar was als een grijze gedaante, op ongeveer acht honderd meter afstand. James, zie of je hier aan boord een geweer kunt vinden!

— Er ligt er een in het vooronder, Mylord!

— Breng het onmiddellijk hier, geladen

en wel, en vat dan post bij de lamp. Vlug wat, want het gaat om seconden.

De reus ijde naar voren, stak zijn hand door het luik en dadelijk daarna keerde hij terug met een voortreffelijke Winchester.

Raffles nam het wapen, zag dat het geladen was, en zeide tot Brand:

— Hier — jij bent onze beste schutter! Zie je kans, hun zoeklicht stuk te schieten?

— In de duisternis? Dat zal moeilijk gaan. Ja — als ik wat meer licht had!

— Je zult het hebben, en in overvloed! Pak aan dit geweer! En geef mij het stuurrad. Henderson, bij de lamp, en geef goed acht!

Het volgende oogenblik zwaaide de Havik om, en Brand knielde neer op de voorplecht.

— Licht aan! riep de krachtige stem van Raffles en terwijl men daar op de politieboot nog aan het seinen was, schoot het melkwitte licht van de groote lamp over het water en had bijna aanstonds de grijze politieboot beet. Duidelijk kon men de gedaanten van wel twaalf agenten zien, en zelfs Tucker kon men onderscheiden.

En op hetzelfde oogenblik dat de agenten hun eigen zoeklicht weer lieten aanflitsen, kraakte Brand's schot, er klonk een kreet van woede over het water, en het werd duister daarginds!

— Prachtig geraakt mijn jongen! Nu hebben we tenminste nog een kansje! riep Raffles vroolijk uit. Doof het licht weer James. De kust is op geen tien minuten van ons af!

Maar de politie scheen niet van zins te zijn zich nu reeds voor overwonnen te verklaren.

Er werd nu wat in het wilde met geweren en revolvers geschoten, maar een der kogels, op goed geluk afgeschoten, trof niettemin doel en goed ook.

Want George liet eensklaps een zonderling geluid hooren, dat op een snik geleeleek, en ging toen heel bedaard op zij liggen, als iemand die zich in den slaap omwentelt.

Raffles draaide hem op den rug, en een enkele blik was voldoende om hem te doen zien dat hij dood was. De kogel van een der agenten had hem bij toeval midden in het hart getroffen.

Maar het zou nog erger worden!

De politie, zich volstrekt niet bekommerend om wat er in de nabijheid mocht zijn, loste nogmaals een schot uit haar kanon, — en zij had het geluk wel zeer aan haar zijde, want dat in de duisternis afgevuurde schot trof maar al te goed doel.

De granaat sloeg juist achter de Havik in,

en ontplofte onder het achterschip.

De boot werd als het ware uit het water geheven, en door een groot gat stroomde onmiddellijk het water met veel kracht naar binnen.

Er ging een gehuil van ontzetting op en in haar doodsangst klemde Mary zich aan Raffles vast, die haar kalm van zich af schoof en dadelijk zijn bevelen gaf.

— Charles — snij dadelijk hun touwen los, vlug wat, want we zinken binnen vijf minuten. James — de reddingsgordels voor degenen die niet kunnen zwemmen. Hier, oude heer, neem dat ding, want al is je ziel zeker geen duit meer waard — ik wil je toch nog de kans geven haar te redden. En ik zou je raden niet te wachten tot we zinken, want de boot zou je mee in de diepte sleuren.

Doodsbleek van angst had Hickory de reddingsboei gegrepen. Zijn tanden klapperden op elkander terwijl hij kreunde:

— Ik durf niet! Ik durf niet! Ik ben bang....

Maar reeds had de reus hem aangegrepen en nu wierp hij hem, alsof hij een klein hondje was, tegelijk met den reddingsboei over boord, ver van de zinkende boot.

Mary had gillend een van de nog overige reddingsboeien gegrepen die Teddy haar woedend poogde te ontrukken, terwijl hij haar meedoogenloos met de vuist in het gelaat beukte.

— Maar ik kan niet zwemmen! jammerde de ongelukkige vrouw. Help me! Red me!

Raffles rukte den schurk van de vrouw los, reeds spoelde het water over het middenste gedeelte van het dek.

— Je wilt mij dus laten verdrinken? hilde Teddy, krankzinnig van angst.

— Kun je dan niet zwemmen? vroeg Raffles.

— Ik zou zinken als een steen. Ik ken geen slag! gilde de laffe schurk, ten einde raad. En Raffles duwde hem over boord en wierp hem den reddingsgordel toe.

Mary, half bezwijmend van angst, wrong de handen in doodsangst, maar hij vervolgde kalm:

— Vertrouw je maar aan mij toe. Maak geen bewegingen, dan zal ik je wel redden.

In een oogwenk had hij een deur van de kajuit uit haar hengsels gelicht, en legde haar op het water dat reeds over hun voeten spoelde. Hij dwong de bevende vrouw er zich op uit te strekken, duwde de deur met een krachtige beweging van de boot af, dook in het water, en begon zwemmend dit wrakke vlot voor zich uit naar den wal te sturen.

Wat Anne betreft — zij was reeds lang te voren, tegelijk met Janescu in de golven gedoken. Zij zwom als een visch, en scheen niet bevreesd te zijn. Brand en Henderson waren de laatsten, die van de voorplecht in het water doken, en bijna op hetzelfde oogenblik zonk de Havik met het lijk van George in de diepte.

Zwijgend zwommen allen voort, en alleen klonk in de verte het erbarmelijk gegil van Teddy en den ouden Hickory, dat echter even later ophield. Blijkbaar waren ze door de politieboot opgepikt.

Indien dit vaartuig nog over zijn zoeklicht had beschikt, zouden de zwemmers zonder eenigen twijfel ontdekt en gearresteerd zijn. Nu echter slaagden zij er na een half uur zwemmens in, dicht bij Premium Point aan wal te komen.

Janescu verdween onmiddellijk in de duisternis, zonder zich om iets of iemand te bekommeren, alleen om zijn eigen veiligheid bedacht. Van Anne was ook al heel spoedig niets meer te bespeuren. Den volgenden dag echter vernam men uit de bladen, dat zij nog dienzelfden nacht in haar druipnatte mansklederen gearresteerd was.

En Mary was het laatste heengegaan, na Raffles met een langen blik te hebben aangezien, waarin een wanhopige liefde en onderwerping te lezen waren, en smart om wat nooit verworven zou kunnen worden.

De volgende aflevering bevat:

POLITIE EN BOEVEN

20 Cigarettes.

10 Cigarettes.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885